Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul X Seria II-a Nr. 1759 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 22 decembrie 1954

IN NUMĂRUL DE AZI:

BORIS BUZILA: Recenzie: N. Tihonov: „Două torente..“ (pag. 2-a).

FANUŞ NEAGU: La vadul bucuriei (pag. 2-a).

ROŞCA ELISABETA: O cantină cu „surprize“ (pag. 2-a).

D. BABOIAN: O incursiune în trecut (pag. 3-a).

Să împiedicăm renaşterea Wehrmachtului hitlerist!

— Ne adresăm vouă, tineri de la uzinele „Renault“.

— Scrisoare deschisă tînărului Pierre Dagiral din Arles-Rue des Templiers 33 — Franţa.

— Cuvîntul hotărît al sportivilor din Capitală (pag. 3-a).

Salut frăţesc ziarului „Munca“ (pag. 3-a).

D. V. SCOBELŢIN: Eminenţi luptători pentru pace (pag. 4-a).

Congresul scriitorilor sovietici (pag. 4-a).

I. BODEA: O contribuţie la lupta împotriva renaşterii Wehrmachtului (pag. 4-a).

Dezbaterile din Adunarea Naţională franceză privind acordurile de la Paris (pag. 4-a).

Iubeşte-ţi ocupaţia, tinere muncitor din agricultură!

VLADIMIR MAIAKOVSKI, marele poet al revoluţiei socialiste, a scris:

„Mă bucur
că această muncă
a mea,
se revarsă-n munca
republicii mele“.

Aceste versuri găsesc un deosebit răsunet în inimile tuturor celor ce muncesc, deoarece ele exprimă un mare adevăr: pentru construirea socialismului, nu există muncă fără importanţă. Toate profesiile se împletesc armonios, se întregesc una pe alta în marele fluviu al muncii pentru înflorirea patriei.

După cum se ştie, în momentul de faţă odată cu dezvoltarea industriei grele şi cu creşterea rapidă a industriei producătoare de bunuri de larg consum, dezvoltarea agriculturii are o importanţă hotărîtoare pentru dezvoltarea întregii economii naţionale şi ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Sarcini deosebit de însemnate stau în faţa tuturor ramurilor agriculturii; toate trebuie să-şi sporească producţia în scurt timp şi în proporţii însemnate. Aceasta înseamnă că şi multiplele profesii din agricultură capătă o importanţă deosebită, că cei care le exercită trebuie să-şi cunoască amănunţit meseria, să-şi îmbunătăţească necontenit munca din punct de vedere calitativ. Acest lucru pot să-l facă, şi îl fac deja, cei care şi-au îndrăgit meseria, cei care aplică cunoştinţele dobîndite.

Ingrijitorii de animale Ion Şchiopu şi Constantin Popa de la gospodăria de stat din Clucereasa, regiunea Piteşti, obţin zilnic cîte 112-172 litri de lapte peste plan. Grajdul vitelor pe care le îngrijesc aceşti tineri este întotdeauna curat, animalele sînt curăţate şi întreţinute exemplar. Ce dovedeşte aceasta? Tinerii îngrijitori despre care este vorba au înţeles frumuseţea muncii lor, sînt conştienţi de însemnătatea ei şi au îndrăgit-o. Acest lucru îi determină să muncească mereu mai bine, să înveţe mereu pentru obţinerea unor rezultate de seamă.

Tractoriştii Mitcă Tănase şi Drecin Dumitru de la S.M.T.-Sîntana, regiunea Arad, au realizat în acest an economii importante: primul, în valoare de 28.705 lei şi al doilea, în valoare de 28.358 lei. Datorită bunei îngrijiri a tractoarelor şi a celorlalte maşini cu care lucrează, cei doi tineri tractorişti au îndepărtat nu numai stricăciunile accidentale, dar şi nevoia de a se înlocui unele piese de schimb. Tractoarele lor fiind bine întreţinute, au consumat mai puţină motorină şi ulei. Aceste lucruri ne dezvăluie faptul că tovarăşii Mitcă şi Drecin îşi cunosc bine meseria şi maşinile cu care lucrează; le cunosc tocmai fiindcă le-au îndrăgit şi ţin ca munca lor să fie la înălţimea cuvenită.

Dar exemplul cel mai bun de dragoste faţă de muncă îl găsim, fără îndoială, la Eroii Muncii Socialiste. Fie că se numeşte Vasile Voichiţă şi este şef al unei brigăzi de tractoare, fie că se numeşte Constantin Adochiţei şi este brigadier zootehnic tocmai în celălalt capăt al ţării, o caracteristică este comună pentru amîndoi: dragostea cu care lucrează, cu care se perfecţionează neîncetat, dragostea cu care împărtăşesc cunoştinţele lor şi altora, transmiţîndu-le totodată ataşamentul lor fierbinte faţă de profesiune. Tocmai această dragoste a fost unul dintre izvoarele succeselor lor care i-au purtat pînă la obţinerea înaltului titlu de Eroi ai Muncii Socialiste. Iată de la cine poate şi trebuie să ia exemplu întregul tineret muncitor din agricultură.

Fără îndoială, exemplele date mai sus sînt foarte puţine faţă de numărul mare al tinerilor muncitori de pe ogoare — mecanizatori, cultivatori de cereale sau plante tehnice, viticultori, pomicultori, legumicultori, îngrijitori de animale şi alţii, care-şi iubesc cu pasiune munca şi obţin succese remarcabile. Dar — trebuie să recunoaştem — mai sînt tineri, unii chiar utemişti, cărora nu le place profesiunea în care lucrează şi muncesc prost, în silă. Tînărul tractorist Groza Nicolae, de pildă, de la S.M.T.-Lugoj, nu-şi îngrijeşte tractorul, îl lasă plin de praf şi noroi, din care cauză se defectează des. Tinerii Maria Mureşan şi Iosef Kerezsy, membri ai gospodăriei colective „Horia, Cloşca şi Crişan“ din Medieşul Aurit, regiunea Baia Mare, au făcut, în tot timpul anului acestuia, prima numai 9, 16 zile-muncă, iar al doilea 10, 20 zile-muncă. Se poate vorbi la aceşti tineri despre dragoste faţă de profesiunea lor sau, cel puţin, de interes pentru muncă? Hotărît, nu! Desigur însă că nu numai ei înşişi sînt vinovaţi pentru această stare de lucruri. De obicei, asemenea probleme apar tocmai acolo unde organizaţiile de bază U.T.M. duc o activitate slabă, unde viaţa de organizaţie se mărgineşte la manifestări formale, de suprafaţă, unde nu se acordă atenţie problemei educării tineretului prin muncă.

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la activitatea U.T.M. a arătat că tineretul, şi în primul rînd utemiştii, trebuie să dea dovadă de dragoste şi atitudine socialistă faţă de muncă, să muncească cu elan şi pricepere pentru traducerea în viaţă a planului de măsuri elaborat de partid în vederea dezvoltării economiei naţionale şi a ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Atitudini ca acelea ale tinerilor Groza Nicolae, Maria Mureşan şi Iosef Kerezsy trebuiesc deci combătute cu toată asprimea; nu este permis ca organizaţiile U.T.M. să tolereze membrilor lor — sau chiar la tineri care nu sînt în organizaţie — dispreţ faţă de muncă, manifestări boiereşti de lenevie şi nepăsare. Conferinţa pe ţară a U.T.M. a trasat sarcini tuturor organizaţiilor U.T.M. pentru intensificarea şi ridicarea la un înalt nivel al muncii educative în rîndurile tinerilor ţărani muncitori şi muncitori din agricultură. O manifestare concretă a roadelor educaţiei comuniste a tinerilor este atitudinea lor faţă de muncă, faţă de profesia în care lucrează. Tinerii muncitori şi ţărani muncitori trebuie să fie îndrumaţi şi educaţi în aşa fel încît să pătrundă frumuseţea ocupaţiei lor, să muncească cu bucurie. In această direcţie, de un mare ajutor pentru organizaţiile U.T.M., pentru activiştii organelor raionale şi regionale U.T.M., pot fi tinerii conducători de colective de muncă formate din tineret. Trebuiesc atraşi în munca pentru dezvoltarea dragostei faţă de muncă a tineretului, tineri şefi de brigadă de tractoare, brigadieri din gospodăriile de stat sau gospodării colective, şefi de echipă, brigadieri zootehnici etc.

A-ţi iubi meseria înseamnă a munci în mod creator, a pune suflet în tot ceea ce faci. Dragostea faţă de profesie înseamnă o poartă larg deschisă către succese, către realizări de cinste. Fii mîndru de profesia ta şi iubeşte-o, tinere muncitor din agricultură, ca să contribui în fiecare zi mai mult la construirea socialismului, la întărirea patriei dragi!

Însemnări

Tineri obişnuiţi

Trecuse aproape un ceas de la miezul nopţii, cînd trenul poposise la Piatra Neamţ. Alături de alţi cîţiva călători am pornit-o spre centrul oraşului. Cu toate că nu mă aşteptam să mai zăresc vreun om, cînd am intrat pe strada Ştefan cel Mare întîlnii un grup de 20—30 tineri.

— Orice pericol a fost înlăturat, vorbeau între ei. Bine că am sosit la vreme.

— Dar încotro băieţi? La somn nu vă mai gîndiţi de loc?

Cel care-i oprise era un bărbat nu prea înalt.

— Ba da. Dar Uzum, Gherman şi Cojocaru trebuiesc pansaţi. Au fost nişte eroi nu alta, răspunse unul.

— Nimeni nu zice altfel, dar asta nu mai e treaba voastră. Are cine să se îngrijească de ei. Şi acum fuga la şcoală să vă culcaţi.

N-am înţeles prea mult din această frîntură de discuţie. Unde au sosit la vreme, ce au făcut, şi de ce trebuiesc pansaţi cei trei, n-am aflat decît a doua zi. Intregul oraş se mîndrea cu fapta curajoasă a celor trei tineri. După cîteva ore i-am cunoscut. Toţi trei: Ioan Uzum, Victor Cojocaru şi Ioan Gherman sînt elevi ai Şcolii medii tehnice de hîrtie şi lemn din oraş.

— Totul vi s-a povestit exagerat, spuseră băieţii. Noi am lucrat la fel ca toţi ceilalţi.

...Nopţile de iarnă sînt şi pe aici lungi şi întunecoase. Intr-o asemenea noapte, de la poalele dealului Pietricica se zăreau înălţîndu-se limbi mari de foc. Ardea o casă în cartierul muncitoresc. Locatarii erau la fabrică. Pînă să vină pompierii cîţiva vecini au sărit să stingă focul cu găleţi, tîrnăcoape, topoare. Focul însă se întindea cu repeziciune spre şura din preajmă, iar de acolo la stogul de paie. Limbile de foc ameninţau să prefacă totul în scrum. Cînd însă nu mai era decît puţin pînă ce flăcările să transforme paiele în cenuşe, dinspre centru sosi în goană un grup compact de tineri. Trei dintre ei se repeziră la stogul de paie şi cu ajutorul unor pari de lemn — pe care de-abia îi ţineau în mînă — îl răsturnară la pămînt. Casa era în flăcări. Nu mai trebuia mult şi toată mobila urma să devină o movilă de scrum. Deodată se auzi pocnind un geam. Trei tineri pătrunseră în casă.

Dogoarea flăcărilor le aprinseră obrajii. Broboane mari de apă curgeau şiroaie pe feţele lor. Pe orice puneau mîna frigea. Mîinile roşii, arse de flăcări, îi usturau.

Peste puţină vreme însă, mobilierul se afla în curte aproape nevătămat. E drept că în acest timp nici ceilalţi n-au stat cu mîinile în sîn. Dar despre îndrăzneala şi curajul de care au dat dovadă Uzum, Gherman şi Cojocaru în luptă cu flăcările, s-a dus faima.

Fapta lor e demnă de tineretul nostru curajos şi harnic.

VASILE RANGA

DE PE CUPRINSUL PATRIEI!

Mobilă în contul lui 1955

ORAŞUL STALIN (de la corespondentul nostru). — Muncitorii cooperativei meşteşugăreşti „Griviţa Roşie“ din Tîrnăveni au obţinut anul acesta însemnate succese în activitatea lor. Planul global al cooperativei pe 1954 a fost realizat încă din luna noiembrie.

Fruntaşe în lupta pentru obţinerea acestui rezultat sînt secţiile oglinzi şi tîmplărie. Cele 14.000 bucăţi oglinzi produse peste plan sînt rod al muncii entuziaste depusă de muncitorii vîrstnici şi tineri ai acestei secţii, condusă de comunistul Leib Mauriţiu.

Apreciată de cumpărători pentru aspectul frumos şi calitatea bună a devenit şi mobila tip Oradea, garniturile de bucătării populare şi alte produse ce se confecţionează în secţia tîmplărie a cooperativei.

Aci lucrează mai mulţi tineri. Utemistul Horvath Iosif este responsabilul unei echipe din care face parte şi utemistul Cucerzan Naftailă. Cei doi sînt un bun exemplu în muncă pentru tovarăşii lor.

Colectivul secţiei tîmplărie a confecţionat de pildă peste prevederile planului anual 100 bucăţi etajere pentru cărţi, 7 garnituri camere combinate, 12 garnituri bucătării, 150 paturi de o persoană, scaune şi paturi pentru copii.

In scopul îmbunătăţirii condiţiilor de muncă, al măririi capacităţii de producţie pentru anul viitor s-a început încă din timp construirea unei noi secţii de tîmplărie.

Spartachiada de iarnă a satelor

Zilele acestea, în întreaga ţară iau fiinţă comisiile de organizare a competiţiei sportive săteşti Spartachiada de iarnă a satelor. In numeroase centre regionale, raionale, în comune şi sate au şi luat fiinţă primele comisii de organizare a Spartachiadei. Activiştii U.T.M. împreună cu cei ai asociaţiei sportive Recolta, cu sprijinul comitetelor pentru cultură fizică şi sport regionale şi raionale, au şi întreprins primele măsuri menite să contribuie la succesul competiţiei.

Un exemplu în această privinţă îl constituie buna organizare, spiritul inventiv şi operativitatea cu care munceşte Comisia regională Suceava. Spre deosebire de Regiunea Autonomă Maghiară, regiunea Stalin, Bacău şi altele, unde n-au luat fiinţă nici pînă în prezent comisiile de organizare, Comisia regională Suceava îndată ce a fost constituită, a hotărît să cheme la întrecere toate comisiile de organizare a Spartachiadei, cu următoarele obiective:

I. Mobilizarea unui număr cît mai mare de participanţi, punîndu-se un accent deosebit pe antrenarea tinerelor fete.

II. Confecţionarea cu posibilităţi locale a unui cît mai mare număr de materiale sportive necesare desfăşurării Spartachiadei de iarnă (schiuri, săniuţe, şahuri).

III. Popularizarea largă a competiţiei prin: gazete de perete, afişe, panouri, staţii de radio-amplificare, presa locală, trimiterea de echipe model de schiori şi de instructori sportivi de la oraşe în ajutorul colectivelor sportive săteşti.

IV. Trecerea cît mai multor norme G.M.A. la schi.

V. Întărirea colectivelor sportive săteşti Recolta.

VI. Obţinerea celor mai bune rezultate tehnice la finala pe ţară a Spartachiadei.

Multe surprize se pregătesc viitorilor vizitatori ai orăşelului copiilor din Piaţa Republicii. Toate căsuţele care se clădesc au un tîlc. Uitîndu-te numai la figurile reprezentate îţi dai îndată seama ce poţi găsi înăuntru. Cărţi şi articole de papetărie îţi vei lua de la căsuţa în formă de cutie de creioane. Lapte, ceai, sucuri, sirop, vei găsi în ceainicul uriaş. „Librăria noastră“ îşi va desface produsele în imensul castel de cuburi pe unde se va face şi intrarea în oraşel. In mijlocul munţilor de zăpadă se vor găsi chioşcuri cu dulciuri şi alimente. Floarea de piatră îşi va schimba culorile la fiecare moment. In jurul imensului pom de iarnă se va roti un trenuleţ cu diferite personaje din basme. Mai sînt multe surprize care se pregătesc aici pentru cei mici. De aceea e de înţeles nerăbdarea copiilor.

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Experienţa lor, sprijin de nădejde

Insufleţiţi de un adevărat patriotism, ascultînd îndemnul partidului, numeroşi muncitori şi tehnicieni s-au hotărît să plece la sate pentru a sprijini efectiv ridicarea agriculturii noastre noi.

Scrisorile de mai jos exprimă gîndurile unor tehnicieni în ajunul plecării.

Pentru ca tractoarele să lucreze fără încetare

Una dintre măsurile principale cuprinse în Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului prevede ca în următorii 2—3 ani producţia agricolă să crească necontenit de la un an la altul.

Pentru ca în anul ce vine recoltele să fie cît mai îmbelşugate, este necesar ca muncile agricole să fie executate în timpul cel mai potrivit şi în bune condiţiuni agrotehnice. Se cere deci ca toate tractoarele şi maşinile agricole să fie reparate în cel mai scurt timp iar reparaţia să fie de o calitate superioară. Pentru aceasta partidul şi guvernul au luat măsuri să fie trimişi în unităţile socialiste din agricultură muncitori din industrie cu o calificare tehnică şi profesională ridicată.

Sînt bucuros că din întreprinderea noastră am fost propus să merg şi eu în agricultură. Alături de cîţiva tovarăşi din întreprindere voi munci la gospodăria agricolă de stat din comuna Blejeşti, raionul Videle. Voi lucra acolo ca ajustor şi lăcătuş mecanic, meserii în care sînt calificat. Mă voi strădui să îndeplinesc cu succes sarcina ce mi s-a încredinţat, şi să antrenez în această bătălie pe toţi utemiştii şi pe toţi tinerii mecanizatori din gospodărie.

GHEORGHE CRINGAŞU
matriţer la sectorul sculărie
de la I.O.R. Bucureşti

Vom da cu drag ajutorul nostru

Bătălia pentru obţinerea unor recolte cît mai sporite la hectar este o cauză a întregului popor muncitor. De aceea un simţămînt de îndreptăţită bucurie m-a cuprins atunci cînd am aflat că voi merge cu o echipă de muncitori de la întreprinderea noastră pentru a sprijini direct această bătălie. Sarcina noastră principală este de a asigura repararea tractoarelor şi maşinilor agricole în cît mai scurt timp şi de bună calitate. Pe lîngă aceasta însă noi mai avem de îndeplinit multe sarcini la fel de însemnate. Pregătirea tehnică şi profesională a mecanizatorilor din agricultură nu-i la fel de ridicată ca a noastră. Va trebui deci să-i învăţăm cum să lucreze mai bine. In această privinţă socotesc ca o datorie de seamă a mea şi a tuturor tovarăşilor din echipă de a le împărtăşi necontenit din experienţa noastră, de a-i ajuta pe toate căile să-şi însuşească cunoştinţe cît mai temeinice în domeniul tehnicii.

Vom învăţa de asemenea pe tinerii tractorişti cum să lucreze mai bine cu tractoarele şi maşinile agricole şi cum să aplice normativul de întreţinere tehnică, prelungind astfel perioada de activitate a tractoarelor între două reparaţii.

ILIE BITULEANU
maestru la secţia ajustaj motoare
de la Uzinele „23 August“
Bucureşti

In primul rînd organizarea muncii

Dintre echipele de muncitori de la uzinele noastre care pleacă în unităţile agricole socialiste pentru a ajuta la repararea tractoarelor şi maşinilor agricole, trei se deplasează la staţiunile de maşini şi tractoare din comunele Cuza Vodă, Ciocăneşti şi la gospodăria agricolă de stat din comuna Cacomeanca. Ca tehnician am primit conducerea acestor echipe. Sarcina aceasta îmi pune în faţă răspunderi mari. Ştiu că reuşita reparaţiilor în sectorul nostru va depinde de felul în care noi vom izbuti să organizăm mai bine munca, să ne asigurăm cu piesele şi sculele necesare, să mobilizăm masele mecanizatorilor din acele unităţi ca să facă lucru de calitate. In acest scop am căutat ca în echipele mele să intre numai muncitori buni, cu o calificare ridicată şi de specialităţi diferite. Fiecare echipă este înzestrată cu sculele necesare şi este formată dintr-un motorist, dintr-un ajustor mecanic şi un lăcătuş mecanic.

Acolo în unităţi vom căuta, cu sprijinul conducerilor respective, să organizăm şi să întărim brigăzile de reparaţii care au nevoie să-şi ridice calificarea.

Pentru ca lipsa de piese să nu fie o piedică în munca noastră, vom mobiliza pe mecanizatori să recondiţioneze piesele care se mai pot folosi.

GHEORGHE CIUBUC
maestru la secţia filetaj a Uzinelor
„Republica“ Bucureşti

Un program bogat

Oamenii muncii din Oradea se mîndresc pe bună dreptate cu activitatea desfăşurată de Teatrul Maghiar de Stat din localitate. Pe scena acestuia, au fost prezentate în stagiunea trecută piese din dramaturgia sovietică, din dramaturgia nouă a ţării noastre ca şi piese ale autorilor clasici. Numai în decursul acestui an au avut loc 227 spectacole vizionate de sute de mii de oameni ai muncii romîni şi maghiari. Piese ca „Maşenca“, „Mielul turbat“, „Femeia îndărătnică“, „Nunta lui Krecinschi“, sau operele „Ianoş Vitéz“ şi „Güll Baba“ s-au bucurat de un deosebit succes.

In stagiunea actuală, Teatrul Maghiar de Stat din Oradea şi-a înscris în repertoriu piesele „Cei din urmă“ de Gorki, „Ultima oră“ de Mihail Sebastian, „Tania“ de Arbuzov, „Viaţă nouă“ de Stehlic etc. In ultimul stagiu al pregătirilor se află opereta „Dragoste de ţigan“.

O activitate deosebită a desfăşurat colectivul artistic al teatrului în campania agricolă de toamnă. Brigăzi artistice formate din cei mai buni artişti printre care: Cseke Alexandru, Tonay Emil, Szogi Aurora, Borşoş Maria etc. au prezentat spectacole în 16 comune.

Bucurîndu-se de sprijinul permanent al statului nostru democrat-popular, Teatrul Maghiar de Stat din Oradea aduce o contribuţie importantă la opera de culturalizare a oamenilor muncii din oraşul şi regiunea Oradea.

* * *

Fruntaşi la învăţătură

Studenta **SVETLAME BOCAN** din anul II al Facultăţii de construcţii din Iaşi este una din fruntaşele Institutului politehnic. Ea dovedeşte că merită bursa republicană care i-a fost atribuită.

CONSTANTIN AMARIŢEI din anul II al Facultăţii de mecanică de la Institutul politehnic din Iaşi, este un student sîrguincios. La colocviile de marxism şi limba rusă care au avut loc de curînd el s-a prezentat temeinic pregătit.

GRIGORES SLIAPKAS e un elev iubit şi preţuit în Şcoala medie de 10 ani nr. 1 băieţi din Iaşi. El are la toate obiectele numai note de 5, iar ca membru al comitetului U.T.M. pe şcoală se preocupă ca munca de organizaţie să fie cît mai interesantă.

ION ACIOBANIŢEI este un elev silitor, unul dintre membrii comitetului U.T.M. din Şcoala medie tehnică de petrol din Ploeşti. El învaţă conştiincios pentru a-şi însuşi tot materialul prevăzut în programa analitică şi îi ajută şi pe alţi colegi.

ALEXANDRINA MICLEA, elevă în anul III C, de la Şcoala medie tehnică de petrol din Ploeşti, s-a evidenţiat în mod deosebit la examenul practic, iar la cursuri a obţinut numai calificative de „foarte bine“.

RECENZIE

N. Tihonov: „Două torente..."

De multă vreme, autorul remarcabilului poem „Kirov e cu noi", operă poetică în care și-au găsit întrupare cele mai nobile gînduri și sentimente ale glorioșilor apărători ai Leningradului, și-a statornicit un loc de frunte în rîndurile scriitorilor sovietici.

Poezia lui Nikolai Tihonov, de o bogată varietate, se caracterizează printr-un neobișnuit patos, prin dinamism, printr-o rară putere de convingere.

În lirica lui Nikolai Tihonov și-au găsit expresia artistică pasiunile mari și sentimentele adînci care alcătuiesc profilul moral al oamenilor sovietici. În operele sale, poetul cîntă omul plin de măreție și de romantism revoluționar, omul în stare să supună orice greutăți, oricît de anevoioase ar fi ele, omul activ și întreprinzător, avid de fapte mari.

Cele două cicluri de versuri înmănunchiate în volumul „Două torente", distins cu Premiul Stalin pe 1952, sînt scrise tocmai pornind de la unul dintre nobilele sentimente ale omului nou: ideea prieteniei între popoare, a luptei împotriva imperialismului agresiv și a războiului, ideea păcii în lumea întreagă.

Sentimentul dragostei și respectului față de toate popoarele, ideea păcii și a înțelegerii între popoare nu apar nicăieri ca elemente introduse dinafară numai datorită faptului că temele abordate ar pretinde o anumită orientare a poeziei; aceste sentimente se dezvăluie în cursul desfășurării narațiunii, chiar din materialul descrierilor, ca o concluzie firească rezultată din contactul scriitorului cu realitatea, din luminoasa concepție despre lume ce-l însuflețește. Aici stă explicația puterii de comunicare a liricii lui Tihonov; versurile lui sînt lipsite de emfază, străine de retorism și didacticism.

În poezia care deschide volumul sînt cuprinse următoarele versuri:

„Știm iubi cu o largă măsură / Pe prieteni La dînșii venind, / Adresăm un salut cu căldură / Tuturor din Haibar, de pe Ind".

Tălmăcirea a lipsit aceste versuri de o idee care este caracteristică pentru întreg volumul. În traducere exactă primele două versuri sună cam așa: „Prietenia noastră se măsoară cu o largă măsură. Cu o măsură cinstită de om sovietic". Această idee a prieteniei sovietice între popoare constituie coloana vertebrală a celor două cicluri. Acest înălțător sentiment uman al eroului liric din poeziile lui Nikolai Tihonov înseamnă covîrșitor mai mult decît o prietenie oarecare. Sentimentul marii prietenii, adevărate și sincere, răzbate din toate versurile volumului: în entuziasmul înflăcărat cu care poetul îi salută pe „vînjoșii falnicii patani" — simbolul libertății, în solidaritatea față de muncitorii din Lahor, în compasiunea față de omul de rînd care se stinge sub privirea indiferentă a afaceristului, în optimismul cu care poetul așteaptă, alături de cei care se găsesc azi în robie și întunecime, apariția zorilor care „stau gata-gata să răsară" Trecînd culmile Hindukușului poetul aduce poporului vecin mesajul de nădejde și prietenie al marei sale țări:

„Văzut-am, lîngă Atto, Indul / În culmea vajnicei splendori. / Torentul lui trezea pămîntul, / Inveselindu-l parcă-n zori. / Privindu-l cum prin stînci crestate / Își -nalță valul nespus / Urări de multă sănătate! / Din partea Volgăi, i-am adus ; (Indul).

Epopeica personificare a celor două rîuri ne impresionează nu numai prin măreția sa ci mai ales prin tîlcul ei adînc. Pentru bancherul din S.U.A. Pakistanul nu reprezintă decît o noțiune geografică și economică! el știe că această țară se găsește aproape de „Rusia" și de „China comunistă" și că este mai mare și mai bogată decît Guatemala. Omul sovietic care trece hotarul acestei țări vecine aduce cu sine „caldul inimii salut", „pace și bucurie", vine aici în numele acelui țel care îl face să nu cunoască vorba „tihnă" și care îl îndeamnă să-și rostească vorbele cu o așa tărie încît toată lumea să-l audă:

„Treburile nu stau prost — / Nu, nu-i rău nici bivuacul— / Doar slujim un țel, un rost, / Și străluminos ni-i veacul. / Solii păcii sîntem azi / Și, pășind pe-aceste locuri, / Înfruntăm vîntu-n obraz / Și ne încălzim la focuri. / Steagul păcii-n zorii reci / L-om purta cu-o nouă forță / Și va lumina în veci / Comunismul ca o torță. / Ca prin țipătul dușman / Bezna s-o călcăm cu pasul, / Iată pentru ce-n Duab / Astăzi ne-am făcut popasul". (Duab).

Mare și nestăvilită este bucuria poetului în clipa cînd descoperă că oamenii spre care și-a îndreptat încrederea, poartă într-adevăr în ei resurse inepuizabile, că în toiul luptei pentru pace și democrație cresc și se maturizează acele forțe care nu pot fi de nimeni și niciodată doborîte și care nu vor întîrzia să-și spună cuvîntul hotărîtor. Această bucurie, transmițîndu-se cititorului îl face să nu fie obsedat de imaginea apăsătoare a maghernițelor sumbre în care „cu neputință-i de-nțeles cum se mai poate trăi", ci cu imaginea unui popor care luptă și biruie.

Oamenii din aceste țări ale umilinței și mizeriei încep din ce în ce mai mult să-și îndrepte spinările și să privească în viitor, încep să înțeleagă tot mai limpede cine le sînt prietenii și cine dușmanii. Ura înverșunată împotriva exploatatorilor este luminată din ce în ce mai mult de conștiința clară că lumea înconjurătoare trebuie schimbată pentru ca forțele regresului și obscurantismului să fie aruncate pe vecie în lada de gunoi a istoriei. Țăranul din Bunir, de obîrșie argățească, începe „să-și ascută plugul". El adresează semenului său cuvinte în care se vede nu numai o ribufnire anarhică ci și primii pași pe drumul unei înțelegeri adînci a sensului luptei:

„Și celor care-ți pun pe umeri jugul, / Tu să le strigi cu glasul răzvrătit: / — Salvați-vă! Din nou se arată plugul / Să are întunericul cumplit. /

În altă parte revolta este și mai puternică. Aici nu mai apare invitația de a se „salva" către cei sortiți pieirii sub înaintarea „plugului" menit să desțelenească țara, ci un verdict categoric și implacabil.

„Vai vouă hoți! N-o să plătiți / Salvarea voastră nici prin aur, / Cînd umbra celor schingiuiți / Se va-nălța de pe coclaur". / (Cilli)

De fapt cei schingiuiți, „umbrele" de care vorbește poetul reprezintă o forță uriașă care i-a silit întotdeauna pe inrobitori să țină seama de existența ei Casele patanilor din trecătoarea Haiber sînt părăginite, roase de vînturi, bătute de scurgerea vremurilor. Dar aceste locuri, martore ale înfrîngerii regimentelor de cotropitori, păstrează în ele flacăra nestinsă a unui foc deosebit:

„Goală-i casa de patan, / Încălzită de-un jăratic / Ce mocnește an de an: / Libertatea-i de sălbatic / (În trecătoarea Haiber).

Sentimentul solidarității internaționale și al încrederii în viitor încolțește cu și mai multă putere cu prilejul marilor adunări ale popoarelor pentru pace. Congresului mondial al păcii de la Varșovia îi sînt închinate versurile din cel de al doilea ciclu al volumului.

Sînt cuprinse aici o seamă de poezii de multă vreme cunoscute cititorului nostru cum ar fi: „În numele a tot ce-i sfînt pe lume", „Cămașa", „Pak Den Al". Și în aceste versuri îi întîlnim pe unii din eroii poeziilor lui Nikolai Tihonov, luptători din țările coloniale și semicoloniale.

Odată cu hotărîrea de a apăra pacea ei au adus cu sine la congres optimismul cu care se avîntă în luptă. Omul din Tombuktu, negrul căruia îi crește inima de bucurie numai cînd stă în preajma steagului roșu al libertății, înfrățiți cu toții în frontul apărătorilor păcii, parcă ar rosti mînă în mînă cuvintele din poezia „Cămașa":

„Cine-ar putea-napoi să ne întoarne / Voința noastră cruntă, ne-ntreruptă? / Însîngerate zdrențe prindeau carne, / Întruchipînd, astfel, cuvîntul luptă.!

Aici, la Congres se întărește și mai mult convingerea eroului liric al poeziilor că prietenii și apărătorii păcii sînt răspîndiți în toate colțurile lumii.

Tema orientului a fost adesea abordată în lirica lui Nikolai Tihonov. In urmă cu cîțiva ani el a scris un minunat ciclu de versuri intitulat „Primăvară gruzină". S-ar putea ajunge la concluzia pripită că poetul simte atracția unei poezii levantine, exotice, poezia celor „O mie și una de nopți" Dacă ne gîndim nu numai la „Primăvară gruzină" ci și la o serie de lucrări de dată mai veche, lui Tihonov îi sînt într-adevăr dragi motivele orientale. Dar niciodată, și ciclul „Două torente" o dovedește cu prisosință, poetul nu folosește aceste motive de dragul unor exerciții verbale goale de conținut. In această privință exemplul poeziei „Patani nomazi" este deosebit de grăitor. Descrierea pitorească, uneori nu lipsită de umor a cortegiului de nomazi, drumurile înțesate de lume „precum un bîlci", fetița care duce de căpestre cămilele mătăhăloase, copiii cocoțați pe spatele asinilor, maimuțica roșcovană, toate la un loc îți sugerează parcă tonalitățile unei melodii orientale. Dar această melodie n-ar rămîne decît un preludiu fără desăvîrșire dacă poetul n-ar da răspuns la întrebările care frămîntă mintea cititorului: „cine sînt acești oameni, de ce umblă din loc în loc, spre ce tărîmuri se îndreaptă?" Răspunsul la toate aceste întrebări se găsește în poezie. Noi nu rămînem cu o imagine caleidoscopică, strident colorată a realității ci cu sensul adînc al acesteia:

„Afganistanul e sărac-, / Cu sate-n plină sărăcie- / Colibe mici din lut posac / Și nici un fir de veselie / Dar, decît, astfel să trăiești / Cu năzuința frîntă-n două, / Mai bine umbli să găsești / Într-un loc nou, o secră nouă".

Munca de traducător a lui Victor Tulbure se menține în general la nivelul celorlalte traduceri de bună calitate cu care ne-a obișnuit O seamă de poezii ca: „În numele a tot ce-i sfînt pe lume", „Cămașa", „Zburăm peste Hindukuș" se ridică pînă la înălțimea originalului. Există totuși unele poezii pentru care traducătorul nu a găsit cele mai potrivite tipare în limba romînă Nepotrivită ni se pare substituirea ritmului original la cea mai mare parte din poezii și în special la poezia „Cîntece" Aici traducătorul înlocuiește ritmul domol și ondulat de baladă orientală în spiritul versurilor acinului Djambul și ale lui Mirzo Tursun Zade cu un ritm săltăreț, impropriu care deposedează poemul de atmosfera originalului.

Trecînd peste aceste observații, traducerea rămîne în general izbutită.

În zilele cînd împotrivirea popoarelor sporește din ce în ce mai mult în fața aventurierilor războinici, cartea lui Nikolai Tihonov este o armă de preț în mîna luptătorilor pentru pace.

BORIS BUZILA

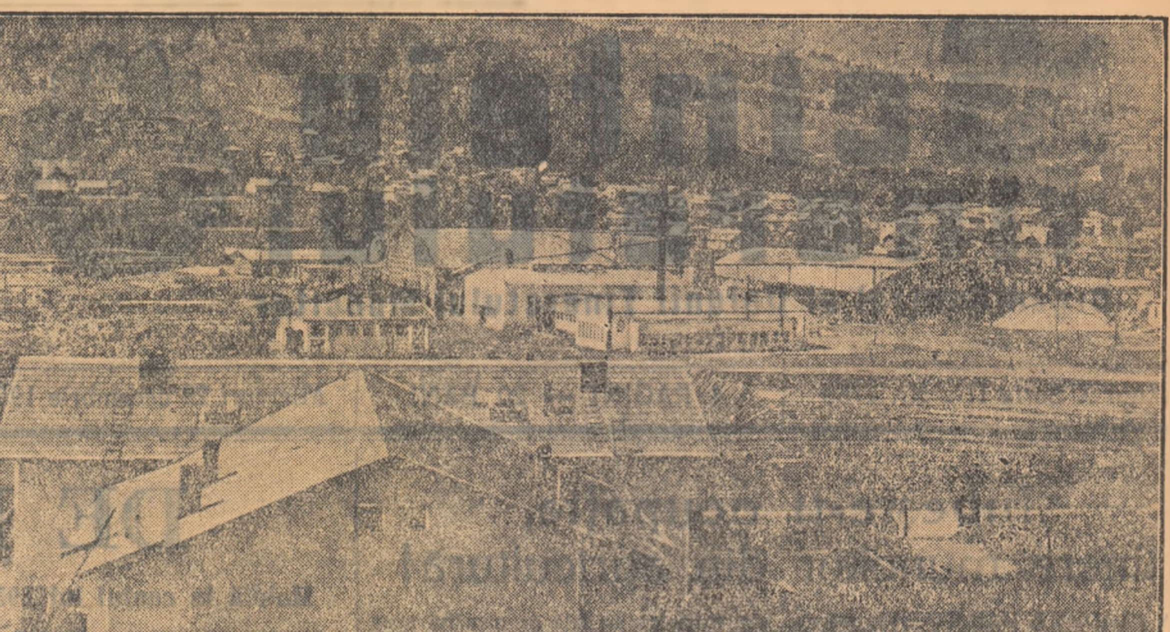

La poalele munților ce străjuiesc Vatra Dornei s-a construit în anii puterii populare, cu ajutorul tehnic și material primit din Uniunea Sovietică, un combinat forestier modern: „Bernat Andrei". Construcția combinatului este una din numeroasele mărturii ale ajutorului multilateral pe care Țara Socialismului victorios îl acordă în permanență țării noastre.

În fotografie: clădirea combinatului forestier „Bernat Andrei" din Vatra Dornei. (Foto: Agerpres)

Scrisori către redacție

O cantină cu „surprize"

De la sectorul unelte-forje și turnătorie al întreprinderii „Ioan Fonaghi" din Orașul Stalin și pînă la cantină, străbați o cale lungă, nu însă și bătătorită, căci e tare mult noroi pe ea. În cantină, opt mese frumos aranjate, o sfoară întinsă de la un capăt la altul al „sălii" cu fețele de masă întinse pe ea, că nouă ne place ca totul să strălucească de curățenie, iar pe jos, noroi adunat de cîteva luni de zile.

Și acum, fiindcă cunoașteți aspectul cantinei, să vă spun și cîteva dintre curiozitățile ei. Tovarășii de la cantină s-au gîndit că am mînca cu mai multă poftă și că în general masa ar avea mai mult farmec dacă ne-ar face în fiecare zi cîte o surpriză. Nu o surpriză în ceea ce privește diversitatea felurilor de mîncare, nu, ci o surpriză de un fel original. Și surprizele au început. In prima zi a apărut în sala de mese un anunț scris mare, să-l vadă toată lumea: „Incepînd de astăzi masa se servește la orele 14" Nimic grav — am socotit noi atunci. Oamenii s-au gîndit la sănătatea noastră. Gastrită, colicistită, cîte boli de stomac nu sînt din cauza meselor neregulate. Și ne-a cuprins pe toți un fel de duioșie față de tovarășii de la cantină. A doua zi, la orele 14 am fost cu toții prezenți la cantină. In locul mesei am găsit un alt afiș: „Incepînd de astăzi masa se servește de la orele 15,30". Am privit mirați. Pînă la urmă ne-am gîndit: „Poate-i mai bine așa. Știu ei ce fac". O colegă chiar mi-a spus:

— Dragă, poate s-au sfătuit cu medicul!

A treia zi, altă surpriză. Am întîrziat. Masa se servește la ora 15... și de atunci continuă surprizele, iar drumul de la sector la cantină mai are puțin și va fi bătătorit de-a binelea. (Numai de n-ar ploua, că se face un noroi!!).

...Iată-ne ajunși cu masa și la ora 16 (bineînțeles conform anunțului direcțiunii. Nu știu de ce, dar de cînd cu surprizele, privesc cu ciudă toate anunțurile, numai ele sînt vinovate).

Sînt opt mese, v-am mai spus, în jurul fiecăreia pot sta patru oameni. La ora aceasta (16) vin la masă și tovarășii din schimbul I, schimbul II și funcționarii. In total vreo două sute de oameni...

Așa-i că-i „plăcut" la cantina noastră? Și cînd e realizat un lucru „plăcut" cei în drept trebuiesc felicitați. Și iată-ne porniți pe felicitări la responsabilii cantinei (că la noi sînt mai mulți) la direcție și la comitetul de întreprindere, care cu nepăsare nu se interesează de această problemă, însfîrșit la toți cei care puteau face ceva, dar nu s-au simțit să ia nici o măsură. Ne-au ascultat, au notat, ne-au zîmbit, da, da! ne-au zîmbit și... oră fixă de cantină tot nu avem. Ce e drept e drept însă, nu cred să mai aibă vreo întreprindere o cantină cu „surprize" ca a noastră.

Corespondent,
ROȘCA ELISABETA

Belșug în casele colectiviștilor

În numeroase gospodării agricole colective din regiunea Ploești a avut loc împărțirea veniturilor.

La gospodăria agricolă colectivă „16 Februarie 1933" din comuna Baba Ana, raionul Mizil, de pildă, unde, datorită aplicării cu pricepere a regulilor agrotehnice și a lucrării pămîntului cu mijloace mecanizate s-au obținut recolte mari, colectiviștii au primit pentru fiecare zi-muncă 3,290 kg. de grîu și 5,300 kg. de porumb, 0,650 kg. de floarea-soarelui, 0,700 kg. de orz, un litru de vin, 0,120 litri de țuică și alte cantități însemnate de produse agricole, precum și cîte 14 lei. Colectivistul Ion Cocan care, împreună cu cei doi membri ai familiei, a realizat pînă la sfîrșitul lunii noiembrie 538 zile-muncă, a primit 2851 kg. de porumb boabe, 1.721 kg. grîu, 349 kg. floarea-soarelui, 374 kg. de orz, 33 kg. de brînză, 14 kg. de lînă, 538 litri de vin, 64,5 litri de țuică și alte produse, precum și 7 532 lei.

Și în celelalte gospodării agricole colective din regiunea Ploești în care s-a făcut împărțirea veniturilor, colectiviștii au primit mari cantități de produse agricole. Pretutindeni împărțirea veniturilor a dovedit că munca unită în gospodăria colectivă este izvor bogat și sigur de belșug și bunăstare.

(Agerpres)

PE URMELE SCRISORILOR NEPUBLICATE

Munca va merge mai bine

În munca organizației de bază U.T.M. de la uzinele metalurgice „Unirea" din Cluj — ne scria nu de mult un corespondent al ziarului nostru — se manifestă o serie de lipsuri. Antrenarea tinerilor în procesul de producție nu este o preocupare a comitetului organizației de bază U.T.M.

In răspunsul trimis ziarului, Comitetul regional U.T.M.-Cluj arată că cele semnalate de corespondent sînt reale.

Tinerii nu sînt sprijiniți în munca lor nici de inginerii și tehnicienii din întreprindere. De asemenea, de noii absolvenți ai școlilor profesionale care lucrează acum în întreprindere nu se ocupă nimeni. Munca brigăzilor nu este satisfăcătoare. Aceste lipsuri au dăunat procesului de producție. Răspunzător de acest lucru se face și comitetul organizației de bază U.T.M., care nu a dus o muncă politică susținută în rîndul tinerilor în vederea îndeplinirii în bune condițiuni a sarcinilor de plan.

In răspuns se mai arată și măsurile concrete care au fost luate.

Într-o ședință ce s-a organizat au fost instruite temeinic comitetul organizației de bază U.T.M. pe uzină și birourile organizațiilor U.T.M. pe secții. Au fost instruiți și responsabilii pe brigăzi. De asemenea s-au luat măsuri ca în fiecare secție să existe un post utemist de control și s-au reorganizat cele 4 brigăzi. Pe lîngă fiecare brigadă a fost repartizat cîte un tehnician care să-i ajute pe tineri în muncă.

Conducerea uzinei a organizat 3 cursuri de minim tehnic pentru meseriile de turnător, strungar și lăcătuș.

Aceste măsuri vor contribui la remedierea lipsurilor ce există în munca organizației de bază U.T.M.

* * *

„Festivalul filmului pentru sate"

De curînd s-a deschis în regiunea Craiova „Festivalul filmului pentru sate", organizat de Ministerul Culturii în colaborare cu Ministerul Agriculturii și Silviculturii și cu sprijinul sfaturilor populare. În afară de localitățile Balș, Băilești, Calafat, Cetatea și Corabia, unde se vor prezenta filme la cinematografele locale, 12 caravane cinematografice vor cutreera satele și comunele raioanelor Filiași, Craiova, Tr. Severin, Cujmir, Plenița și Gura Jiului Cu acest prilej oamenii muncii de pe ogoare vor putea viziona numeroase filme documentare agrozootehnice și filme artistice.

LA VADUL BUCURIEI

Iarnă. Noapte. La Oprișănești, în largul năuc al Bărăganului, bate vînt cu spulber de zăpadă Se pare că zbuciumul vijeliei nu se va curma niciodată, așa de smintit sună. Oamenii s-au cufundat de mult în apele somnului Numai în marginea satului, dintr-o casă, se varsă afară o geană de lumină uleioasă. În odaie e cald și liniște, iar flacăra lămpii cu petrol sfirîie molcom îndemnînd la somn. Cu toate astea, inginerul Daniel Barbu își simte ochii limpezi ca și cum i-ar fi răcorit cu apă din căldarea în care plutesc țîncușe de gheață.

Viforul ce se zbuciumă sub geamuri trezește în mintea inginerului imaginea altor zile și nopți, cele dintîi petrecute în gospodăria colectivă Vasile Roaită Era în februarie Bărăganul trăia o iarnă năprasnică, de baladă nordică Troienii se săltau peste acoperișurile caselor, îngropîndu-le. Oamenii își croiau drum către șurile de paie cu lopata în mîini.

În grajdurile gospodăriei vitele se clătinau de foame Rar dacă mai trecea cineva pe la ele ca să le arunce o pală de fîn în iesle

— Se vede treaba c-ați uitat zicala: „ochiul stăpînului îngrașă vita" sau și mai rău, n-ați știut-o niciodată, i-a spus inginerul președintelui.

— Lasă, i-a răspuns acesta, nu căuta să le pui pe toate la inimă Și-apoi dacă-ți dă mîna n-ai decît să spui așa și mîine seară în adunarea generală.

După asta, binevoitor, l-a poftit să meargă frumos acasă să se odihnească, asigurîndu-l că vreme pentru ca să-și facă inimă rea va găsi destulă și mai tîrziu.

Adunarea generală s-a ținut într-o sală scundă și friguroasă, cu geamurile înghețate bocnă. Acolo a rostit inginerul aceeași zicală iar președintele Iordan Trufașu și-a întărit părerea că cei purtați prin școli înalte nu se pricep îndeajuns la oameni, ceea ce înseamnă, după părerea lui, că unii părinți nu și-au izbit copiii cu capul de toți pereții și abia apoi să le dea brînci în viață. S-a dovedit însă că se găseau prin sală mulți alții care gîndeau altfel. De pildă, comunistul Grigore Oprișan

— Ia te uită, a exclamat el ascultînd pe inginer, știe locul unde trebuie să-l bați pe romîn cu urzici. Și-a îndemnat: „dă-i înainte frățioare!"

— Zic așa, a urmat inginerul că trebuie dumneavoastră să puneți grăjdari permanenți, altfel în primăvară vitele au să cadă dihăinate pe brazdă. Auzind una ca asta, bătrînul Șerban Caraman a sărit de pe locul lui și a pășit aplecat în fața adunării. S-a oprit și mijindu-și ochii suri, l-a cercetat dintr-o latură pe inginer, apoi a vorbit:

— Foarte mulțumesc, dar n-am nevoie Adică vrei dumneata ca unii să cîștige zile-muncă cu nemiluita, iar alții nici măcar o capră rîioasă? Dac-ai venit să statornicești obiceiuri ce-ți plac numai dumitale eu zic să-ți iei calabalîcul și să faci cărare bătută la Olt, că dup-acolo mi se pare că te tragi.

Daniel Barbu nu se așteptase să fie primit cu neîncredere Simți dintr-odată cum ceva greu ca o izbitură de mîhnire îl apasă pe suflet, dar în același timp îl năpădea și-o pornire mînioasă. Asta cu atît mai mult cu cît i se părea că președintele se bucură de toate cîte se întîmplă S-a sculat și a zis

— Mie, tovarăși, totdeauna mi-a fost silă și scîrbă să fac drumuri întoarse, mai ales acum, pe așa prăpăd de vifor, nici un pas n-aș face Cît despre zile-muncă aveți să cîștigați destule cu toții, numai înțelegere să fie Dacă ne gîndim numai cîte parazăpezi va trebui să instalăm pe cîmp și ne dăm seama ce muncă se cere și-acum o vorbă pentru dumneata, moșule Caraman degeaba te-nfurii, eu tot aici rămîn și-avem să fim prieteni amîndoi.

Multora le-a plăcut istețimea și îndrăzneala inginerului celui tînăr și de aceea, îndelungă vreme, ori de cîte ori dădeau ochi cu moșul Caraman cătau chioriș spre el, de l-au făcut aproape să creadă că toată lumea e șpanchie Odată, la un pahar de vin băut în casa lui Grigore Cotigă secretarul de partid, moșul Caraman a mărturisit pe departe că tare dragi i-s lui oamenii care știu să se bată și nu dau îndărăt chiar dacă-i bușești cu maiul în frunte.

— Poate că vrei să zici despre cineva anume? a rîs gazda

— Ei asta-i, s-a supărat moșul, despre cine va să zic? și-a schimbat vorba, îndulcind-o:

— Stam ieri mă Grigore, și mă uitam, ce de garduri pe cîmp Bună treabă, îi zic babei, se strînge multă zăpadă acolo unde trebuie Dar ea de colo cică: tu vorbești ghiujule, tu care-ai trăncănit atîta la adunarea din februarie? Am tăcut, că astfel nu m-ar mai fi curățit nici apele Dunării..

Timpul înaintează către crucea nopții. Zăpada scăpată din arcul vîntului izbește în ochiul geamului și fîșîie uscat ca nisipul. În odaia lui, inginerul Daniel Barbu colindă iar cu închipuirea.

Dăduseră în primăvară și colțul ierbii ințepa glia. Dezghețul rupsese șanțurile iar apele curgeau puhoaie, cu vuiet clocotitor. Un vînticel călduț sufla tupilat la fața pămîntului și soarele izea apele cerului cu neastîmpăr. Inginerul utemist Daniel Barbu umbla toată ziua prin curtea gospodăriei grăbind pregătirile pentru însămînțări, încît se mirau oamenii, văzîndu-l ud leoarcă pînă la genunchi, cum de nu-l taie junghiuri prin picioare. Încalte fierarii Ion Istrate și Ghiță Vasilică intraseră la mare bucluc și și-ar fi dat ei și căciulile să fie de pomană pentru tot neamul morților numai să scape de belea. Pe timpul iernii, amîndoi fierarii lepădaseră barosul și cu toate stăruințele nu s-au îndemnat să repare nici măcar grindeiul unui plug Ziceau atunci

— Toată treaba se cere făcută la timpul ei. Atîta cît ne cîntă viforul la geam se cuvine să isprăvim slănina din pod și să golim butoiașele Semănătorile n-au cum s-o ia din loc rămîn unde sînt.

Odată ce-au băut și drojdia îndoită cu apă, fierarii și-au suflecat mînecile și s-au apucat cu nădejde de lucru. Dar cîte erau de făcut, greu să le răzbată repede.

— Mi se pare că faceți zîmbre după zilele ce le-ați irosit, îi împungea inginerul cu vorba

— Se poate și nu, dar dumneata de ce ne dai atîta ocol, se înfierbîntau ei. Vezi și de alții care umblă să facă nod zilei

— Asta se-ntîmplă tot din pricina voastră

Abia se depărta inginerul și se năpustea — dracu' știe de unde — Grigore Cotigă care, ca unul ce n-a umblat decît patru ani la școala din Oprișănești, trîntea așa niște vorbe că și fierarii cît se pricep ei la astea se vedeau întrecuți și chibzuiau că-i mai cuminte să-nghită ocara în tăcere, dacă vor să-și mai facă vreodată cruce cu cugetul împăcat

Președintele și cei din comitetul de conducere din cînd în cînd scoteau și ei nasul din birou și-ncercau tăria austrului, apoi iar se retrăgeau ca nu cumva să-i bușească strănutul

— Ia mai arătați și voi obrazul soarelui, le striga paznicul Vlădescu Ion, că s-ar putea să dubniți a mucezeală și-om fi nevoiți să deschidem ușa larg să între aer proaspăt și alții în locul vostru.

Inginerul se pierdea pe cîmpuri și cerceta pămîntul, așteptînd cu înfrigurare ziua cînd vor înfige plugurile în brazdă. Îl sîcîia însă și pe el, ca pe toți ceilalți, amorțeala celor din conducerea gospodăriei, mai ales că grîul semănat în toamnă, datorită înghețului cumplit, pierise pînă la un fir și suprafața trebuia acoperită cu alte culturi Zilele primăverii înfioreau ca o fată aproape de măritiș și totuși în hotarele Bărăganului mustul zăpezii nu se zbicea

Secretarul de partid îl căuta pe inginer și-l lua la întrebări

— De ce nu poruncești tovarășe să-ncepem odată aratul?

Daniel Barbu ardea și el de-aceeași dorință, dar chiar așa fiind răspundea că nu pot fi băgate mașinile pînă ce nu se zvîntă locul. Grigore Cotigă, hărțuit la rîndul lui de alții, dădea fuga pe la grajduri unde-l aștepta mai cu seamă moșul Ion Drăgan care pregătise caii cu tot dichisul pentru muncă și-i spunea cu convingere:

— Fii gata pentru clipa nimerită, inginerul stă și pîndește, cînd va face semn apleacă-ți grumazul la muncă și nu te lăsa cuprins de oboseală

— Apăi măi Grigore, zicea moșul cu tîlc, om pe măsura mea nu se găsește nici la Olt.

Într-una din seri, Daniel Barbu a intrat în biroul președintelui și, luînd seama la oamenii care se găseau acolo, a zis: — „mîine-n zori începem" Atît.

Au urmat după aceea zile multe petrecute numai pe cîmp Colectiviștii, fie că se aflau în apropierea tractoarelor venite de la S.M.T și-i muștruluiau în lege pe tinerii mecanizatori, fie că arau singuri cu plugurile trase de cai, îl chemau pe Daniel Barbu și se sfătuiau cu el, ba despre faptul cît trebuie adîncită brazda, ba cercetau sămînța și-ntrebau a nu știu cîta oară despre puterea ei de germinație, sau fie că voiau numai să schimbe o vorbă de binețe Inginerul era în tot locul numai acasă nu puteai să-i dai de urmă

— Nu te supăra draga mea, îi spunea soției, meseria noastră tocmai asta nu ne îngăduie să ne plimbăm primăvara..

Jarul din sobă s-a topit și s-a trecut în scrum Afară, vifornița se frămîntă fără istov Utemistul Daniel Barbu a luat de pe masă un caiet cu scoarțele cartonate și citește anume însemnări făcute de el în seri tîrzii.

Aprilie 27 Am însămînțat 8 ha cu porumb în cuiburi așezate în pătrat Pe un rînd am îngropat sămînță din soiul I.C.A.R. 54 pe altul din soiul Dobrogean Utemiștii Bușnan Stan și Maria Belu cred cu strășnicie că vom realiza o recoltă bună. Flăcăul mai ales e în stare să se bată cu pumnii cu oricine ar pune la îndoială reușita acțiunii noastre. Zice că vom obține sămînță de calitate mai bună chiar de cît cea de la Gospodăria de stat Urleasca.

Aprilie 30. În adunarea U.T.M., Maria Cinclaru, șefa de echipă, ne-a zvîrlit provocarea: care pe care, adică cine va scoate mai mult porumb, ea sau noi? La început nu-mi făcea impresia că e atît de vioaie și de sigură pe sine. Am rîs. Tovarășul Grigore Cotigă m-a prevenit că nu trebuie să privesc lucrurile în glumă; se pare că fata a săvîrșit ceva isprăvi căci o privesc toți cu încredere.

Altceva. Observ că din comitetul de conducere muncește cu rîvnă doar tovarășul Baltă Vasile. Ceilalți și mai cu seamă președintele se interesează mult, chiar prea mult numai de nevoile lor.

Iulie 26 Am terminat cu prașila porumbului. Ca student, țin bine minte, mă pasiona problema orezului și nu-mi trecea prin cap că voi încerca emoții în fața unui fir de porumb. Poate nu s-ar fi întîmplat așa ceva dacă-n Bărăgan, anul acesta, recolta de grîu n-ar fi fost compromisă. Dar nu, n-am dreptate, caut să mă înșel singur. Lucrurile s-ar fi petrecut la fel... Problema porumbului merită multă atenție, mai ales aici unde perioada de coacere e întîrziată și rar se-ntîmplă ca mijlocul verii să nu fie secetos. Acum chiar avem nevoie de ploaie. Oamenii sînt îngrijorați.

August 2 În sfîrșit a plouat. O ploaie cu bulbuci cum numai pe vremea cînd eram de-o șchioapă am mai văzut. Pe fețele tuturor citești bucurie. De unde pînă acum Maria Cinclaru umbla abătută, a prins din nou curaj și se laudă că va face și pe dracu-n zece ca să obțină un spor, fie de numai cîteva kg. față de echipa care muncește pe lotul experimental. M-a întrebat: ți-ar părea rău tovarășe inginer? Am clătinat din cap, nu știu de ce n-am îndrăznit să-i spun că mi-ar părea rău pentru Bușnan Stan.

Porumbul a zvîrlit legătură, trebuie făcută neîntîrziat polenizarea artificială...

Daniel Barbu închide caietul și-l lasă pe colțul mesei Șirul însemnărilor s-a terminat Dar toate ce-au urmat mai apoi îi sînt vii în mintea inginerului Bucuriile n-au fost lipsite și de necazuri Porumbul din lotul experimental a crescut mîndru cum nici Bușnan Stan nu și-a închipuit În zilele culesului, flăcăul, singur știe cum, s-a repezit la gospodăria de stat Urleasca și s-a întors de-acolo fudul, ca un colăcer în alaiul mirelui.

— Lasă-ți, măi, nasul olecuță mai jos că s-ar putea să se izbească vreo cioară de el, i-a zis Maria Cinclaru.

— Află, i-a răspuns flăcăul cu ifos, că echipa noastră stă pe-aceeași treaptă cu cei de la Urleasca — 3000 kg. boabe porumb la hectar au scos ei, și tot atîta noi.

— Mi se pare că sînt și alții...

— Or fi, dar nu-s în rînd cu noi.

Inginerul lua parte cu plăcere la aceste ciondăneli care, mai totdeauna, se schimbau în ceartă, ori în cîntece de felul acestuia:

„A stat mîndra-n cîmp o lună
Și-a cules de-o mătrăgună"...

Fetele răspundeau cu voci înalte, pe aceeași melodie:

„A trecut badea o vale
Și-a cules de trei ocale
Și-a trecut cîmpia toată
N-are porumb în polatră".

În acea vreme la sediul gospodăriei, tovarășii din comitetul de conducere rezemau cu umerii pereții de la biroul președintelui și nu se-ngrijeau ca porumbul adus din cîmp să fie pus la adăpost de ploile toamnei care prindeau să-și toarcă firul lung, subțire și rece. Mai bine de patruzeci de vagoane de știuleți rămîneau afară sub cerul gol.

— Mobilizați oamenii să ducă cota datorată statului la baza de recepție și-apoi dați fiecăruia cît porumb i se cade.

— N-avem căruțe —

— Altu-i răul, dumneavoastră din comitetul de conducere n-aveți grijă decît să vă astupați ce vă lipsește acasă...

Președintele ridica din umeri nepăsător. El împreună cu Gh. Burlacu, Bănică Cotigă și Ion Istrate din comitetul de conducere își luaseră partea cuvenită pe zile-muncă și-o puseseră la adăpost în podul caselor. Asta era.

Moșul Ion Vlădescu, paznicul, cînd se întîmpla să fie martor la asemenea discuții își netezea mustățile zburlite și-i spunea inginerului:

— De mult am zis eu o vorbă: aici duhnește a mucegai și se cuvine să facem curățenie. Moșul se lăuda, fiindcă vorba aceasta o mai spuseseră și alții...

Iarnă. Noapte. Vifornița se zbate sub geam. În odaie, inginerul utemist Daniel Barbu stă și gîndește la toate cîte le-a trăit la gospodăria colectivă din Oprișănești, raionul Filimon Sîrbu. Și pe nesimțite, gîndu-i fuge la cîte mai sînt de făcut ca lucrurile să intre pe adevăratul lor făgaș...

Au trecut zile și luni. Curînd, pentru unii ele s-or topi în fumul amintirilor Pentru Daniel Barbu însă vor rămîne neșterse ca unele ce l-au adus la vadul bucuriei, pe care, student fiind, îl visa.

FANUȘ NEAGU

Să împiedicăm renaşterea Wehrmachtului hitlerist!

Ne adresăm vouă, tineri de la uzinele „Renault"

Dragi prieteni,

Desigur că vă miraţi că vă scrim. Nici măcar nu ne cunoaştem. Dar noi vă simţim alături ca pe nişte prieteni dragi. Prietenia înseamnă pentru noi mult mai mult. Ea ne este dragă. Fără prieteni fără oameni cu care să ne sfătuim nu am putea trăi omeneşte. Şi noi, ca şi voi, avem frămîntări de toate felurile. Unul n-a izbîndit într-o discuţie în care vroia să arate unui tînăr de la cazangerie că nu prin băutură îţi poţi dovedi tinereţea; altul e dimpotrivă fericit că i s-a introdus acasă gaz metan; ne pregătim pentru a sărbători Anul Nou aşa cum se cuvine, muncim pentru a avea rezultate cît mai bune în producţie. Şi dacă aţi veni acum la noi în vizită v-am pregăti nişte mîncăruri pe cinste, care la voi sînt necunoscute. Mulţi muncitori din fabrica noastră şi-au tăiat porci, acum înaintea Anului Nou.

Cu ani în urmă însă — de-abia a trecut un deceniu — n-am fi putut să vă chemăm la masă pentru că nu prea aveam ce să punem pe ea. Şi aşa v-am mai putea povesti multe ca unor prieteni şi de bucurii şi de necazuri. Aceasta pentru că vă simţim aproape, cu toate că o mare distanţă ne desparte. Ne uneşte însă, în primul rînd, tinereţea, dragostea noastră de viaţă. Avem apoi meserii comune — strungari şi rabotori, sudori şi frezori. Dar aceasta nu e totul. Mulţi dintre noi au legat prietenii cu tineri francezi în timpul Festivalului de la Bucureşti, în aşa fel încît cunoaştem, am putea spune, entuziasmul, dragostea de viaţă a tineretului francez.

Oare, toate acestea trebuie să dispară şi cîntecul şi veselia? Oare, trebuie să avem teamă că viaţa familiei, viaţa prietenilor sau viaţa fetei pe care o iubim e în pericol? Nu prieteni, noi şi voi ţinem prea mult la toate acestea. Or, ele sînt astăzi ameninţate.

In oraşul vostru, în frumosul Paris, se discută azi în parlament acorduri menite să aprindă vîlvătăile războiului. După cum am citit în ziare unii politicieni francezi speră că flăcările se vor întinde numai spre răsărit. La istorie noi am învăţat însă că asemenea planuri au mai fost făcute şi altădată. După cîte se cunoaşte, gestapoul şi-a început activitatea mai întîi la Paris şi apoi în răsărit unde de altfel a şi terminat-o nu aşa cum o dorea. Uniunea Sovietică a pus la respect atunci fiarele hitleriste.

Acum lucrurile se repetă. Dar stă în puterea noastră, în forţele noastre unite, ca să împiedecăm reînvierea militarismului german.

În Declaraţia istorică a Conferinţei de la Moscova noi am văzut oglindindu-se gîndurile, năzuinţele noastre. Toate cîte s-au făcut în ţară la noi ne sînt tare dragi şi cu atît mai mult un lucru drag îl aperi de oricine ar îndrăzni să-l atace. Fiecare tînăr din uzina noastră iubeşte pacea, dar alături de întregul popor va şti să pună la punct pe eventualii agresori

Prieteni dragi,

Noi ştim că voi înţelegeţi munca, năzuinţele noastre de pace şi sînteţi cei mai mulţi alături de noi deoarece aceste năzuinţe sînt şi ale voastre. Am citit de multe ori, am văzut şi fotografii de la grevele voastre. În aceste zile lupta e mai grea. Dar sîntem siguri că nu veţi rămîne indiferenţi la planurile care se fac pentru renaşterea militarismului german, că veţi fi în fruntea celor ce luptă împotriva militarismului german.

Increderea noastră se bazează pe cunoaşterea istoriei tineretului francez, care ne este drag tocmai prin lupta lui pentru libertate, împotriva războiului.

În numele prieteniei noastre, al tinereţii noastre vă chemăm la lupta unită şi mai aprigă împotriva reînvierii wehrmachtului.

Pentru Comitetul U.T.M. al uzinei „23 August" din Bucureşti
Secretar,
DAN R. ION

Scrisoare deschisă tînărului Pierre Dagiral

DIN ARLES — RUE DES TEMPLIERS 33

Franţa

Dragă prietene, mă adresez ţie, pentru că am avut ocazia să-ţi cunosc punctul de vedere în chestiunea despre care-ţi scriu acum. Ştiu că marea majoritate a poporului francez gîndeşte şi simte ca tine. Iţi scriu de asemenea pentru că în zilele Festivalului ne-ai vizitat ţara şi în cele două săptămîni cît ai stat în Bucureşti, ai putut să ne cunoşti mai bine. Ai văzut şi lucrurile cu care ne mîndrim după cum ai văzut şi ce greutăţi mai avem de înlăturat.

Am vizitat împreună numeroase întreprinderi industriale şi instituţii culturale, unele renovate, altele construite din temelie. Peste tot cei care vă primeau şi care reprezintă forţa creatoare a ţării noastre, tineri şi bătrîni, muncitori, ţărani sau studenţi, toţi aceştia, îndată ce aflau că sînteţi francezi, vă înconjurau cu căldură şi fiecare încerca să vă vorbească, pentru că fiecare dorea să afle multe despre Franţa, despre oamenii şi locurile ei. În felul acesta s-au scurs, zi după zi, cele două săptămîni ale Festivalului.

Ai vizitat şi alte locuri: uzine, gospodării agricole, dar peste tot v-au întîmpinat aceleaşi chipuri primitoare şi paşnice. Este chipul însuşi al poporului nostru. Sînt convins că n-ai uitat toate acestea; că şi tu, la fel ca şi ceilalţi tineri francezi care ne-au vizitat ţara, aveţi şi astăzi aceleaşi sentimente pentru noi.

Eu nu am avut încă mulţumirea de a fi vizitat Franţa însă cunosc şi respect valorile culturale cu care se mîndreşte poporul francez.

Noi toţi împreună formăm acea imensă parte a omenirii care socoteşte că pacea şi prietenia sînt mai presus de orice. Dar forţe sumbre, împinse de interese inumane şi împotriva întregii umanităţi, vor să pornească cu brutalitate împotriva noastră, a tuturor celor pentru care viaţa şi munca paşnică sînt prima condiţie a fericirii.

Sînt milioane cei care încearcă un sentiment de uimire la gîndul că abia la 10 ani după încheierea unuia dintre cele mai mari măceluri, în faţa omenirii apare pericolul unui nou război.

Poporul francez poate din nou să zădărnicească aceste acţiuni, care ar fi cu totul de neînţeles pentru orice minte omenească dacă n-am cunoaşte interesele egoiste de grup care se ascund în dosul lor. În acest moment cu toţii aşteptăm ca poporul francez să-şi continue cu mai multă ardoare lupta împotriva militarismului german.

Aceasta este chestiunea despre care am vrut să-ţi scriu. Sînt convins că şi de data aceasta ca şi de atîtea ori, tot ce are Franţa valoros, în numele unei tradiţii de cultură şi democratism, se va angaja în lupta pentru apărarea păcii, în această luptă în care marea majoritate a oamenilor simpli şi cinstiţi de pe glob se întîlnesc în aceeaşi tabără.

VALENTIN ALEXANDRU
student în anul IV al Facultăţii de filozofie din Bucureşti

Cuvîntul hotărît al sportivilor

Marţi seara, în sala sporturilor de la Floreasca, a avut loc o mare adunare a sportivilor din Capitală, consacrată problemelor asigurării păcii şi securităţii în Europa.

Miile de participanţi la adunare au exprimat hotărîrea tuturor sportivilor din ţara noastră şi a întregului tineret, de a sprijini din toate puterile prevederile Declaraţiei Conferinţei de la Moscova, de a lupta pentru întărirea patriei noastre.

În prezidiul adunării au luat loc maeştrii sportului Dinu Cristea, Rodica Sădeanu, I. Sôter, T. Haresztaşi, D. Ciobotaru, Teofila Băiaşu şi fotbalistul Ştefan Filote.

Adunarea a fost deschisă de maestrul sportului Dumitru Chiose.

A luat cuvîntul dr. Octav Troianescu, maestru internaţional şi campion de şah al R.P.R. „Vorbesc — a spus el — în triplă calitate: de medic chirurg, de părinte şi de sportiv.

Condamn pregătirile pe care le fac cercurile agresive din Occident pentru reînvierea armatei revanşarde a Germaniei occidentale în scopul dezlănţuirii unui nou război mondial.

Vom lupta cu toţii, cu toată convingerea, pentru sprijinirea hotărîrilor Conferinţei de la Moscova, pe care le consider ca o expresie a conştiinţei popoarelor iubitoare de pace şi progres".

Maestrul sportului, I. Sôter a spus: „Ridic glasul meu împotriva acelora care ar încerca să dezlănţuie un nou măcel mondial.

Noi, sportivii ne iubim cu ardoare patria noastră dragă şi ne luăm angajamentul de a o apăra oricînd împotriva acelora care ar încerca să ne răpească bucuria vieţii noastre fericite.

Dezvoltarea mişcării de cultură fizică şi sport din patria noastră a deschis multor tineri drumul spre măiestria sportivă, a spus maestra sportului Elena Leuştean, campioană absolută de gimnastică a R.P.R.

Tineretul sportiv din ţara noastră doreşte din toată inima pacea. El ştie să apere cu fermitate acest bun al întregii omeniri. Dar dacă aţîţătorii la război vor căuta să lovească în cuceririle poporului nostru muncitor, atunci, alături de întregul popor, le vom da riposta cuvenită.

Luînd cuvîntul, colonel Constantin Zahei, membru al echipei hipice a armatei, a spus printre altele: Noi avem dreptul şi datoria să facem totul pentru a împiedica acţiunile cercurilor agresive din Occident în vederea pregătirii unui nou război mondial.

În repetate rînduri am avut prilejul să întîlnesc şi să cunosc năzuinţele tineretului sportiv din diferitele ţări ale lumii, a spus conf. univ. Adina Stroescu. Doreşte el oare vărsare de sînge, doreşte războiul şi moartea? Desigur că nu! El este animat de aceeaşi dorinţă de pace pe care o au tinerii din lagărul păcii şi socialismului. În întîlnirile dintre noi, deşi graiurile noastre se deosebeau, am putut găsi totuşi un limbaj comun, acel al păcii şi prieteniei.

În cuvîntul său, Marin Niculescu din lotul ciclist al R.P.R. a spus:

Nu vom precupeţi nimic pentru a ne aduce contribuţia noastră la cauza menţinerii păcii şi securităţii în Europa, la întărirea şi apărarea patriei noastre dragi.

Emerich Vogl, antrenor de fotbal, a spus între altele:

Războiul pe care îl pregătesc acum cercurile agresive din Occident nu are nimic comun cu ţelurile sportivilor care vor să ajungă pe culmile înalte ale măiestriei. Ne este dragă pacea. La nevoie vom şti să facem faţă cu cinste îndatoririlor noastre patriotice. Să nu îndrăznească duşmanii să atenteze la viaţa noastră liberă, căci riposta noastră va fi zdrobitoare.

Se înşeală amarnic imperialiştii atunci cînd socotesc că peste voinţa popoarelor vor putea săvîrşi noi crime, noi masacre, noi vărsări de sînge, a spus fostul campion european de box, Lucian Popescu. Experienţa îndeamnă popoarele la o fermă şi ascuţită vigilenţă. De zidul neclintit al hotărîrii lor de pace se vor lovi intenţiile mîrşave ale noilor hitleri.

Ca inginer — a spus maestrul sportului, P. Cişmigiu — îmi place să construiesc, să contribui la înflorirea patriei noastre. Urăsc războiul care înseamnă distrugeri, înseamnă suferinţă şi moarte.

Să ştie agresorii că iubim pacea şi luptăm pentru ea, dar la nevoie vom apăra cu străşnicie tot ceea ce am cucerit pînă acum.

Maestrul sportului, D. Ciobotaru, a dat apoi citire unei moţiuni prin care sportivii din capitala Republicii Populare Romîne înfierează uneltirile cercurilor imperialiste care urmăresc reînarmarea Germaniei occidentale, reînvierea armatei hitleriste războinice, dezlănţuirea unui nou măcel mondial.

(Agerpres)

Impotriva planurilor agresive

Marţi seara a avut loc la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S. o adunare de solidaritate cu Declaraţia Conferinţei de la Moscova, organizată de Casa Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S. în colaborare cu Comitetul de luptă pentru pace al Capitalei.

Au participat numeroşi muncitori, intelectuali, gospodine, elevi şi studenţi.

Adunarea a fost deschisă de compozitorul Matei Socor, maestru emerit al artei din R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

Au luat apoi cuvîntul Ştefan Lungu, Erou al Muncii Socialiste, prof. univ. Nicolae Sălăgeanu, membru corespondent al Academiei R.P.R., rectorul Universităţii „C. I. Parhon", V. Maximilian, artist al poporului din R.P.R., scriitorul Cicerone Theodorescu, laureat al Premiului de Stat, şi Maria Bolovan, mamă eroină, membră a Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

Prin ovaţii puternice, participanţii şi-au arătat hotărîrea fermă de a sprijini Declaraţia celor 8 state participante la Conferinţa de la Moscova pentru asigurarea păcii şi securităţii colective în Europa, protestînd cu indignare împotriva planurilor agresive ale cercurilor agresive din Occident.

Pentru apărarea păcii şi securităţii colective în Europa, Ministerul Culturii invită oamenii de teatru din Bucureşti la adunarea, ce va avea loc joi 23 decembrie, ora 11, în sala Teatrului C.C.S. din Capitală. Adunarea va fi prezidată de:

Lucia Sturza Bulandra, artistă a poporului din R.P.R., laureată a Premiului de Stat.

Vor lua cuvîntul:

Gheorghe Storin, artist al poporului, laureat al Premiului de Stat.
Ion Manolescu, artist al poporului, laureat al Premiului de Stat.
G. Niculescu-Basu, artist al poporului.
Maria Filotti, artistă emerită.
George Vraca, artist emerit, laureat al Premiului de Stat.
Ion Şahighian, maestru emerit al artei.
Jules Cazaban, artist emerit, laureat al Premiului de Stat.
Ion Dacian, artist emerit, laureat al Premiului de Stat.
N. Stroe, artist emerit, şi
Septimiu Sever, laureat al Premiului de stat.

Salut frăţesc ziarului „Munca"

„Munca", organ al Consiliului Central al Sindicatelor din Republica Populară Romînă, împlineşte zece ani de rodnică activitate.

Continuînd tradiţiile de luptă ale presei muncitoreşti ilegale, învăţînd necontenit din experienţa strălucită a presei sovietice, ziarul „Munca" a luptat în toţi aceşti ani pentru îndeplinirea cu succes a sarcinii de propagandist, agitator şi organizator colectiv.

Ziarul „Munca" şi-a cîştigat merite de seamă în mobilizarea activă şi însufleţită a celor ce muncesc de la oraşe şi sate în opera de industrializare a ţării, pentru îndeplinirea planurilor de stat, pentru construirea şi dezvoltarea continuă a economiei socialiste. Ziarul a contribuit activ la mobilizarea largă a oamenilor muncii în întrecerea socialistă, a popularizat experienţa muncitorilor noştri fruntaşi şi a sprijinit iniţiativele muncitorilor pentru creşterea producţiei şi productivităţii muncii, pentru reducerea preţului de cost. Acţiunea desfăşurată de ziar în vederea ridicării celor rămaşi în urmă la nivelul fruntaşilor a avut un larg răsunet în rîndurile oamenilor muncii.

Ziarul „Munca" a popularizat realizările regimului democrat popular pentru oamenii muncii de la sate şi a sprijinit acţiunile pentru antrenarea ţărănimii muncitoare în lupta pentru recolte bogate.

Ziarul „Munca" a luptat neobosit pentru dezvoltarea muncii sindicale din ţara noastră, pentru îmbunătăţirea continuă şi ridicarea pe o treaptă superioară a muncii şi activităţii organizaţiilor sindicale din întreprinderi şi de la sate.

În cei zece ani de activitate, ziarul „Munca" a desfăşurat o multilaterală propagandă în vederea mobilizării oamenilor muncii la luptă activă pentru apărarea păcii şi educarea lor în spiritul internaţionalismului proletar, al patriotismului socialist.

Popularizînd succesele istorice ale Uniunii Sovietice în lupta pentru construirea societăţii comuniste, politica Statului Sovietic de apărare consecventă a păcii în întreaga lume, „Munca" a cultivat în rîndurile oamenilor muncii din ţara noastră recunoştinţa şi dragostea nețărmurită faţă de marea noastră prietenă Uniunea Sovietică. În coloanele ziarului au fost publicate numeroase articole despre experienţa constructorilor sovietici, despre înaintatele lor metode de muncă, ca şi despre victoriile obţinute în drumul spre comunism.

Prin paginile sale, ziarul a informat cititorii despre desfăşurarea evenimentelor internaţionale, despre avîntul luptei popoarelor pentru pace, pentru securitatea lor, despre succesele mişcării muncitoreşti internaţionale. Ziarul a demascat uneltirile agresive ale imperialiştilor americani şi englezi şi a oglindit condiţiile grele de muncă şi de viaţă ale muncitorilor din ţările capitaliste.

Tinerii muncitori din patria noastră se bucură din toată inima de rezultatele bune pe care „Munca" le obţine în munca sa de zi cu zi. Tinerii muncitori urează ziarului să lupte şi pe mai departe cu hotărîre pentru a deveni un tovarăş tot mai apropiat, un sfătuitor mai competent şi cu experienţă în activitatea lor zilnică, să oglindească tot mai bine faptele şi aspiraţiile lor.

Cu prilejul împlinirii a zece ani de activitate şi al decorării cu „Ordinul Muncii" cl. I-a, colectivul redacţional al „Scînteii tineretului" transmite colectivului redacţional al ziarului „Munca" un cald şi tovărăşesc salut şi-i urează să obţină noi succese în mobilizarea oamenilor muncii la construirea socialismului şi apărarea păcii.

Solemnitatea decorării ziarului „Munca"

Marţi la amiază, la Prezidiul Marii Adunări Naţionale a avut loc solemnitatea decorării ziarului „Munca", organ al Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., cu „Ordinul Muncii" clasa I-a, cu prilejul împlinirii a 10 ani de la apariţie.

Tovarăşul dr. Petru Groza, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, a înmînat înalta distincţie redactorului şef al ziarului „Munca", tovarăşei Ecaterina Borilă, aducînd felicitări întregului colectiv redacţional.

(Agerpres)

Lucrările sesiunii ştiinţifice a Filialei din Cluj a Academiei R.P.R.

Lucrările sesiunii ştiinţifice organizată de Filiala din Cluj a Academiei R.P.R., în colaborare cu universităţile „Victor Babeş" şi „János Bolyai", alte institute de învăţămînt superior din Cluj şi Institutul medico-farmaceutic din Tg. Mureş au continuat duminică şi luni.

Duminică şi luni dimineaţa, lucrările sesiunii s-au desfăşurat în 6 secţiuni de specialitate, în cadrul cărora au fost prezentate 138 de comunicări ştiinţifice.

Pe marginea comunicărilor prezentate au avut loc discuţii.

Luni după amiază, lucrările sesiunii au continuat în şedinţă plenară, sub preşedinţia acad. Raluca Ripan, rectorul Universităţii „Victor Babeş", laureată a Premiului de Stat.

După pauză, lucrările sesiunii au continuat sub preşedinţia acad. E. Nyaradi, laureat al Premiului de Stat.

Prof. Tiberiu Popovici, membru corespondent al Academiei R.P.R., secretar al Filialei din Cluj a Academiei R.P.R., a supus spre dezbatere planul pe anul 1955, întocmit de institutele şi colectivele de cercetări ştiinţifice ale Filialei din Cluj ale Academiei R.P.R.

Informaţii

Marţi au luat sfîrşit lucrările Consfătuirii mecanizatorilor din regiunea Bucureşti, organizată de Comitetul regional P. M. R. Bucureşti şi Sfatul Popular regional.

Concluziile consfătuirii au fost trase de tov. D. Coliu, prim secretar al Comitetului regional P.M.R. Bucureşti.

Astăzi dimineaţă are loc la centrul mecanic Otopeni o demonstraţie practică cu privire la aplicarea metodei de reparaţii pe ansamble şi subansamble.

★

Marţi seara s-a deschis în Capitală o nouă sală de concerte: sala Studio a Ateneului R.P.R. Aici, Filarmonica de Stat va organiza, în fiecare marţi, concerte de muzică de cameră la care îşi vor da concursul tineri artişti şi se vor executa şi lucrări ale tinerilor noştri compozitori.

Zilele acestea a părăsit Capitala grupul de artişti germani care la invitaţia Institutului Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea au dat o serie de concerte în ţara noastră la Bucureşti, Iaşi, Timişoara, Cluj şi Oraşul Stalin. Grupul de artişti a fost alcătuit din: Eva Ander, pianistă, Ferdinand Danyi, violoncelist, soliştii vocali Eva Fleischer şi Richard Stamm, director de operă al Teatrului Popular din Rostock şi Kotz Günther, pianist acompaniator.

În Gara de Nord, artiştii germani au fost salutaţi la plecare de reprezentanţi ai Institutului Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea şi ai Ambasadei R. D. Germane la Bucureşti.

(Agerpres)

Din istoria cîrdăşiei monopolurilor americano-germane

O INCURSIUNE ÎN TRECUT

O TAINĂ CARE SE DESTRAMĂ

În timpul primului război mondial se spunea în Anglia că un tun capturat pe front de la armatele germane fusese adus la Londra în semn de cinstire a memoriei soldaţilor englezi căzuţi capturîndu-l. Tunul purta marca uzinelor britanice de armament „Vickers".

Nu ştim dacă undeva în Statele Unite ale Americii există vre-un monument asemănător. Cert este însă faptul că atît în primul cît şi în cursul celui de al doilea război mondial, alături de zecile de milioane de oameni de diferite naţionalităţi care au pierit pe cîmpurile de luptă, mulţi americani au fost striviţi sub tăvălugul maşinii de război germane făurită şi pusă în mişcare cu ajutorul nemijlocit al... monopolurilor militariste din S.U.A.

Războiul din 1914—1918, ca şi cel de al doilea măcel mondial dealtfel, a adus miliardarilor americani profituri fabuloase.

În cartea sa intitulată *„Cui îi este necesar războiul"*, publicistul francez Henri Claude scrie că în cursul ultimelor trei decenii, marele capital american *„s-a hrănit cu război, a crescut în război şi nu se poate lipsi de război"*.

Lucrînd mînă în mînă cu magnaţii războinici din Ruhr şi investind uriaşe capitaluri în militarizarea totală a Germaniei în scopuri agresive, patronii din Wall-Street au contribuit pe ascuns şi pe faţă la pregătirea şi dezlănţuirea celor două conflagraţii mondiale.

Agresiunea germană în Europa a fost şi este socotită de monopoliştii americani drept cea mai bănoasă afacere a lor, drept „bigbusiness-ul american al secolului".

Nu mai încape nici o îndoială azi că *imperialismul american a fost unul din principalii inspiratori ai primului război mondial*, război care a umplut safeurile din Wall-Street cu imense grămezi de dolari.

Pe bună dreptate scria Lenin că *„pe fiecare dolar sînt urme de sînge — din marea de sînge pe care au vărsat-o* (în războiul din 1914—1918 — N.R.) *cei 10.000.000 de oameni ucişi şi cei 20.000.000 de mutilaţi"*.

★

Pentru ca să fie smulsă masca de pe chipul hidos al imperialismului, pentru ca popoarele să cunoască pe adevăraţii vinovaţi, marele Lenin cerea *„să se explice oamenilor cît de mare este taina care înconjoară naşterea unui război..."*

Istoria scrisă şi nescrisă a complicităţii criminale dintre magnaţii militarişti americani şi germani a fost într-adevăr tăinuită cu grijă timp de aproape o jumătate secol, tot aşa cum secrete de nepătruns au fost şi legăturile dintre celelalte cercuri imperialiste interesate în aventurile războinice în Europa sau în alte regiuni ale globului.

Şi dacă în zilele noastre noile planuri agresive ale cercurilor imperialiste şi ale mercenarilor lor vestgermani se izbesc de rezistenţa crescîndă a uriaşelor forţe ce se ridică în apărarea cauzei păcii, aceasta înseamnă că popoarele învaţă să desluşească tot mai limpede tainele urzelilor militariste, să afle cauzele războaielor imperialiste.

ARME AMERICANE PENTRU... INAMICUL GERMAN

În 1947, autorităţile americane au interzis răspîndirea pe teritoriul S.U.A. a cărţii „Lumea trădării" apărută într-o editură new-yorkeză. Atît cartea cît şi autorul ei, inginerul american H. W. Ambruster, nu aveau nimic comun nici cu Partidul Comunist şi nici cu alte organizaţii progresiste. De ce totuşi a fost interzisă această carte? Pentru că ea leza interesele anumitor cercuri de afaceri. Ca unul care studiase timp de 40 de ani activitatea concernelor industriei chimice germane şi legăturile acestora cu marele capital american, H. W. Ambruster dezvăluia adevăratul caracter al acestor legături, enumerînd trusturile americane care operau în strînsă alianţă cu magnaţii din Ruhr. Cartea „Lumea trădării" cuprinde astfel o listă de nu mai puţin de 239 de mari firme americane care au contribuit la reînarmarea Germaniei şi la încurajarea agresiunilor acesteia în Europa.

Imperialiştii americani, deşi au intrat în primul război mondial abia atunci cînd au considerat că ambele tabere beligerante sînt suficient de istovite, nu au încetat nici o clipă să furnizeze, încă din prima zi a războiului, armament şi muniţiuni celor două părţi. Şi oricît ar părea de necrezut, regii tunurilor germane erau cei ce se bucurau de întîietate, deşi acest lucru era ţinut în cel mai strict secret.

Încă înainte de începerea ostilităţilor, emisarii unor mari concerne americane ca „Standard Oil" şi „Dupont" au stabilit relaţii de colaborare cu faimosul trust chimic german „I. G. Farbenindustrie" şi cu trustul oţelului german „Vereinigte Stahlwerke", principalele sprijinitoare ale eforturilor de război ale Germaniei wilhelmiene şi mai apoi ale aventurii hitleriste.

Astăzi, se ştie că în crearea acestor mari trusturi germane un rol de frunte l-au avut băncile şi concernele americane; chiar dacă la un moment dat S.U.A. au trebuit să ia măsuri de apărare în faţa concurenţei industriei de război germane.

În tot timpul războiului din 1914—1918, magnaţii din Ruhr au încheiat fel de fel de tranzacţii secrete cu monopolurile americane, care, în schimbul marilor profituri realizate de pe urma acestor afaceri, sabotau în mod sistematic aprovizionarea cu armament a armatelor aliate, livrînd pe ascuns arme şi muniţiuni armatelor germane... inamice. În acele zile, agenţii germani mişunau cu sutele prin birourile capitonate din Wall-Street, practicînd în stil mare negoţul de sînge.

„OPERAŢIUNEA VON PAPEN"

Unul dintre cei mai activi emisari ai baronilor din Ruhr era pe vremea aceea faimosul Franz von Papen, diplomatul hitlerist de mai tîrziu. La adăpostul titlului de ataşat militar al Germaniei la Washington, von Papen a desfăşurat în S.U.A. una din cele mai vaste operaţiuni, în vederea asigurării contribuţiei marelui capital monopolist american la războiul german din Europa.

Despre activitatea ataşatului militar german von Papen sînt cunoscute foarte puţine documente scrise. Există totuşi un document care face dezvăluiri revelatoare. Este vorba de o notă informativă confidenţială trimisă în primăvara anului 1915 de dr. Dumba, ambasadorul Austro-Ungariei la Washington, guvernului său din Viena.

Nota poartă cifrul: K. M. Marinei Sekt. 1915 — X-9/3 1915.

„După cum ministerul de război imperial şi regal trebuia să fie deja informat prin rapoartele plenipotenţiarului nostru militar de la Berlin — se spune în notă — ataşatul militar german din Washington s-a străduit, nu fără succes, să încetinească şi să restrîngă în cursul lunilor care vin, trimiterea de muniţiuni (americane — N.R.) aliaţilor. Comenzile lor atît de importante, care se ridică la cîteva sute de milioane dolari, nu par să poată fi expediate decît în apropierea toamnei, în cursul lunii octombrie".

Iată deci că în timp ce pe fronturile din Europa armatele aliate sufereau de pe urma lipsei de armament nou şi muniţiuni, în timp ce milioane de soldaţi îşi vărsau sîngele pentru respingerea agresorilor germani, Herr von Papen, omul lui Krupp şi al lui Thyssen, emisarul militarismului german izbutea să frineze livrările de armament american aliaţilor, colaborînd în taină cu regii neîncoronaţi ai industriei de război a S.U.A. Mai mult; von Papen şi alţi agenţi germani au izbutit să organizeze chiar pe teritoriul S.U.A. uriaşe depozite de muniţii livrate pe căi dosnice de trusturile americane. Iată ce relatează în această privinţă dr. Dumba:

„Guvernul german a înfiinţat aici (în S.U.A. — N.R.) în cel mai mare secret, o societate destinată să concentreze mari cantităţi de praf de puşcă, de şrapnele şi alte muniţiuni de toate categoriile. Această societate şi-a asigurat dealtfel în toată ţara, cumpărarea preselor mecanice necesare fabricării şrapnelelor; măsuri a căror consecinţă este aceea că în anul în curs nici o altă uzină (din S.U.A — N.R.) nu ar mai putea să livreze şrapnele. În această operaţiune au fost investite 11 milioane dolari"

Ce importanţă avea pentru afaceriştii din Wall-Street, faptul că de pe urma acestor tranzacţii trădătoare, cu un an mai tîrziu, în 1917, mii şi mii de soldaţi americani urmau să fie seceraţi pe fronturile europene tocmai de aceleaşi arme ale morţii pe care trusturile americane le livraseră armatelor germane.

Miliardarii americani de atunci, ca şi cei de astăzi, nu-şi puneau asemenea probleme cînd era vorba de profituri tot mai mari. Cu cît curgea mai mult sînge pe front cu atît creşteau grămezile de aur în hrubele din Wall-Street.

La Muzeul Comercial din Viena există copia unui document, care poartă nr. 128.365 din 14 septembrie 1918. După cum reiese chiar din titlul documentului, el se referă la *„livrările de material de război ale Statelor Unite ale Americii"*.

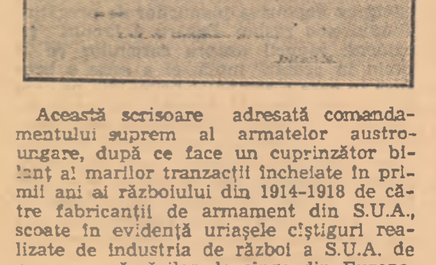
128 365

Această scrisoare adresată comandamentului suprem al armatelor austro-ungare, după ce face un cuprinzător bilanţ al marilor tranzacţii încheiate în primii ani ai războiului din 1914-1918 de către fabricanţii de armament din S.U.A., scoate în evidenţă uriaşele cîştiguri realizate de industria de război a S.U.A. de pe urma vărsărilor de sînge din Europa.

TÎLCUL UNOR EXPLOZII

Intrarea Statelor Unite în primul război mondial nu a întrerupt cîtuşi de puţin legăturile dintre monopoliştii americani şi vîrfurile afaceriste ale militarismului german. Dar odată cu noua situaţie, neguţătorii de moarte germano-americani au trecut la folosirea unor noi metode.

Dat fiind că transporturile pe căi ocolite de armament şi materii prime strategice din S.U.A. în Germania deveniseră deosebit de dificile, riscînd să dea loc unui uriaş scandal, numeroşi businessmeni yankei, în schimbul unor uriaşe avantaje materiale oferite de germani şi a unor contracte, care urmau să intre în vigoare a doua zi după încetarea ostilităţilor, au acceptat aruncarea în aer a propriilor lor uzine. Scopul urmărit era acela de a zădărnici, şi în acest fel, livrările de armament american trupelor americane şi aliate din Europa.

Astfel, numai la cîteva luni de la intrarea S.U.A. în război, au sărit în aer 21 uzine americane de muniţii. Daunele provocate numai de explozia de la uzinele din Kingsland (New-Jersey) şi de la fabrica de praf de puşcă „Dupont", au atins suma de 19 milioane dolari.

★

Marea trădare săvîrşită de miliardarii americani a contribuit în mod nemijlocit la prelungirea primului război mondial şi, după încetarea ostilităţilor, la crearea condiţiunilor în vederea repunerii pe picioare a maşinii de război germane, în aceleaşi scopuri prădalnice de agresiune în Europa.

Nu întîmplător guvernul american controlat de miliardarii din Wall-Street a făcut totul pentru ca la 11 noiembrie 1918, S.U.A. şi Antanta să încheie doar un armistiţiu cu Germania înfrîntă, în locsă ceară capitularea necondiţionată a acesteia. Nu întîmplător, condiţiile armistiţiului nu prevedeau nici dezarmarea şi nici demobilizarea armatei germane.

Wall-Street-ul a obţinut pentru complicii săi germani dreptul de a menţine peste 50 de divizii, mai bine de două treimi din armamentul de artilerie şi mai bine de jumătate din numărul de mitraliere şi alte tipuri de armament şi echipament de război. Imperialiştii americani mizau de astă dată pe o agresiune germană împotriva tinerei Republici Sovietice.

Pregătind făţiş intervenţia împotriva Sovietelor, cercurile imperialiste din occident cereau popoarelor să treacă cu vederea evenimentele războiului, să-i ierte pe ucigaşii germani. „America trebuie să dea ajutor la refacerea Germaniei... spuneau ei — Germania poate menţine ordinea în Europa". Vechile legături dintre trusturile militare americane şi germane erau reluate în mod din ce în ce mai făţiş. De o parte şi de alta se făceau declaraţii publice, subliniindu-se comunitatea de interese a S.U.A. şi a Germaniei în lupta împotriva revoluţiei proletare.

În acele zile ministrul de externe al Germaniei, Brockdorf-Pauzan îl asigura pe şeful misiunii americane la Berlin, Dressel că „Germania şi America au aceleaşi interese şi sînt apropiate una de alta; ele pot colabora cu folos în interesul viitorului". La rîndul său, Walter Rathenau prezicea că „în viitor, Germania va fi singura ţară pe a cărei prietenie vor putea conta S.U.A." Politicianul german îndemna pe guvernanţii americani „să insiste puternic asupra punctului lor de vedere, să bată cu pumnul în masă şi să ceară ca Germania să nu fie slăbită".

Nu s-ar putea spune că în anii de după primul război mondial ca şi în zilele noastre imperialiştii americani n-au procedat şi nu procedează ca atare.

D. BABOIAN

O importantă contribuţie la lupta împotriva renaşterii Wehrmachtului

Ziarele de ieri au publicat nota guvernului Uniunii Sovietice adresată guvernului Angliei. In această notă, guvernul sovietic atrage din nou atenţia guvernului englez că încheierea de către acesta a acordurilor de la Paris este în contradicţie flagrantă cu obligaţiile pe care şi le-a asumat Anglia în baza tratatului anglo-sovietic. După cum este cunoscut opiniei publice, la 26 mai 1942, în acele zile în care pe cîmpurile de luptă ale Stalingradului se hotăra soarta hitlerilor nesătui de „spaţiu vital", în zilele în care Uniunea Sovietică şi Anglia, împreună cu celelalte state ale coaliţiei antihitleriste, duceau lupta grea împotriva Germaniei hitleriste, a fost încheiat „tratatul dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi Regatul Unit al Marii Britanii de alianţă în războiul împotriva Germaniei hitleriste şi complicilor ei în Europa şi de colaborare şi asistenţă mutuală după război". Menirea acestui tratat era să contribuie la menţinerea păcii şi preîntîmpinarea unei noi agresiuni din partea Germaniei sau a statelor legate de ea în actele de agresiune în Europa.

„Inaltele părţi contractante — se spune în primul capitol al tratatului — îşi exprimă dorinţa de a se uni cu celelalte state, care gîndesc la fel cu ele, în adoptarea de propuneri cu privire la acţiuni comune în perioada de după război, în scopul menţinerii păcii şi rezistenţei faţă de agresiune".

De la încheierea tratatului anglo-sovietic n-au trecut decît 12 ani, timp care reprezintă o perioadă relativ scurtă în istorie. In urma loviturii zdrobitoare date de către Armata Sovietică, în 1945 Germania hitleristă a fost nevoită să capituleze necondiţionat. Se părea că guvernanţii occidentali au tras concluziile potrivite cu privire la acest fapt. Se părea că — mai ales în urma încheierii unor asemenea tratate internaţionale — omenirea va fi ferită pentru totdeauna de dezastrul unui nou măcel mondial. Se vede însă că nu toate puterile care făceau parte din coaliţia antihitleristă erau animate de această năzuinţă unanimă spre pace a popoarelor.

Departe de a pune în practică cele stipulate în tratatul sus-amintit, Anglia a făcut toate sforţările pentru a nu zdrobi definitiv militarismul german chiar şi — după cum o dovedesc faptele — în timp ce fiii cei mai buni ai săi şi ai Uniunii Sovietice îşi vărsau sîngele în război.

Amintirea declaraţiei făcute cu cîtva timp în urmă de către Churchill la Woodword se impune de la sine.

Acordurile de la Londra şi Paris oferă posibilitatea includerii Germaniei occidentale remilitarizate în blocul agresiv al Atlanticului de Nord şi în alte grupări militare îndreptate împotriva Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară. Anglia, ca unul din organizatorii principali şi participanţi la aceste grupări agresive intră astfel într-o alianţă făţişă şi neruşinată cu militarismul german pe cale de renaştere.

Aceasta este încă o dovadă că acţiunile guvernului englez contravin tratatului anglo-sovietic. „Fiecare din înaltele părţi contractante se obligă să nu încheie nici un fel de alianţe şi să nu ia parte la nici un fel de coaliţie îndreptată împotriva celeilalte înalte părţi contractante", se spune în articolul 7 al tratatului. A fost sau este acest articol respectat de către guvernul englez? Faptele îndeobşte cunoscute ne dovedesc fără putinţă de tăgadă, că guvernul englez nu respectă spiritul şi litera tratatului anglo-sovietic de colaborare şi asistenţă mutuală după război. Dimpotrivă. Tîrgul încheiat la Londra şi Paris vine să legalizeze sforţările cercurilor războinice imperialiste din Anglia şi Franţa şi în special ale celor din S.U.A. care au ca scop reînvierea militarismului în Germania occidentală. Pe lîngă faptul că prevăd crearea unei armate numeroase în Germania occidentală, aceste acorduri pun în mîna revanşarzilor germani arme periculoase de distrugere în masă ca arma atomică, chimică şi bacteriologică. Astfel, nu-i greu să prevezi că nu pentru jocuri de artificii vor întrebuinţa militariştii germani aceste arme barbare.

După cum se ştie, nenumărate au fost străduinţele Uniunii Sovietice pentru împiedicarea renaşterii militarismului german. Atrăgînd în repetate rînduri atenţia guvernului englez asupra primejdiei pe care o comportă renaşterea militarismului german, guvernul sovietic n-a precupeţit nici un efort pentru a propune măsuri comune din partea U.R.S.S. şi Angliei pentru întărirea păcii şi securităţii în Europa, pentru reglementarea problemei germane. Propunerile rezonabile şi constructive ale guvernului sovietic n-au fost însă acceptate de către guvernul englez. Odată mai mult, guvernul englez a dovedit prin aceasta că nu vrea să ia în considerare obligaţiile care-i revin în baza tratatului anglo-sovietic.

Desigur că în asemenea condiţiuni — aşa cum se subliniază în nota sovietică adresată guvernului englez — tratatul anglo-sovietic îşi pierde însemnătatea şi nu mai poate servi ţelurilor pentru care a fost semnat. Existenţa lui n-ar putea decît să se transforme într-un paravan care serveşte pentru camuflarea politicii actuale a guvernului englez.

Deoarece ratificarea acordurilor de la Paris va complica serios întreaga situaţie din Europa, guvernul sovietic atrage atenţia guvernului englez că această ratificare va şterge dintr-o singură trăsătură tratatul anglo-sovietic de colaborare şi asistenţă mutuală după război şi va anula acest tratat. Nici o manevră propagandistică a adepţilor din Anglia ai militariştilor vest-germani nu va putea ascunde faptul că răspunderea pentru anularea tratatului anglo-sovietic, încălcat de cercurile guvernante britanice, va cădea în întregime asupra guvernului englez.

Nota guvernului sovietic vine într-un moment de mare însemnătate internaţională, într-un moment cînd împotriva voinţei milioanelor de oameni de pe tot globul, imperialiştii americani urmaţi îndeaproape de acoliţii lor din Europa occidentală încearcă cu o grabă febrilă să strecoare prin parlamentele acestor ţări acordurile nefaste de la Londra şi Paris.

Nota sovietică contribuie la lămurirea opiniei publice engleze asupra pericolului pe care-l reprezintă ratificarea acordurilor de la Londra şi Paris.

In rîndurile poporului englez se bucură de o largă preţuire prietenia dintre Uniunea Sovietică şi Anglia, prietenie cimentată în focul luptelor împotriva duşmanului comun — Germania hitleristă. Şi dacă actualii guvernanţi ai Angliei au uitat bombardamentele Londrei, dezastrul de la Coventry şi alte învăţăminte ale unei istorii nu prea îndepărtate, poporul, milioanele de englezi care doresc pace nu le-au uitat.

I. BODEA

Declaraţia Inaltului comisar al U. R. S. S. în Austria

VIENA 21 (Agerpres). — TASS transmite:

La 21 decembrie a avut loc o şedinţă extraordinară a Consiliului aliat pentru Austria prezidată de I. I. Ilicev, Inaltul comisar al U.R.S.S. în Austria.

In şedinţa convocată la cererea reprezentantului sovietic au participat Inaltul comisar al S.U.A., Thompson, Inaltul comisar al Franţei, Chauvel, şi Inaltul comisar al Angliei, Wallinger.

In cadrul şedinţei, Inaltul comisar al U.R.S.S. în Austria, I. I. Ilicev a făcut următoarea declaraţie:

Partea sovietică dispune de informaţii potrivit cărora autorităţile americane de ocupaţie în Austria întreprind acţiuni care constituie o încălcare directă a acordului dintre guvernele U.R.S.S., Angliei, S.U.A. şi Franţei din 9 iulie 1945 cu privire la zonele de ocupaţie în Austria, precum şi a acordului între guvernele ţărilor sus-menţionate din 28 iunie 1946 cu privire la mecanismul de control în Austria. Astfel, pe teritoriul zonei franceze de ocupaţie, în special în provincia Tirol sînt dizlocate ilegal unităţi militare ale Statelor Unite ale Americii, chipurile, pentru asigurarea căilor de comunicaţie dintre bazele militare americane din Italia şi Germania occidentală, căi care trec prin Austria occidentală.

Pe străzile unei serii de oraşe din zona franceză de ocupaţie, printre care Innsbruck, patrulează poliţia militară americană.

Asemenea acţiuni ale autorităţilor americane de ocupaţie reprezintă o încercare de a lărgi în mod ilegal zona americană de ocupaţie în Austria şi de a folosi teritoriul Austriei occidentale în scopurile blocului agresiv nord-atlantic, ceea ce este inadmisibil.

Măsuri separate de acest fel care duc la contopirea unor zone de ocupaţie pot prejudicia în ultimă instanţă integritatea statului austriac.

Ţinînd seama de aceste împrejurări, partea sovietică consideră necesar să atragă atenţia Consiliului aliat asupra faptelor sus-menţionate de încălcare a acordurilor cvadripartite cu privire la ocupaţia Austriei şi să sublinieze inadmisibilitatea staţionării de forţe armate şi instituţii militare americane pe teritoriul zonei franceze de ocupaţie. Partea sovietică propune ca Consiliul aliat să adopte în această privinţă următoarea hotărîre:

„Consiliul aliat constată că staţionarea pe teritoriul zonei franceze de ocupaţie din Austria a unor trupe aparţinînd forţelor armate ale Statelor Unite ale Americii, reprezintă o încălcare a acordurilor încheiate la 9 iulie 1945, între guvernele Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Regatul Unit, Statelor Unite ale Americii şi Republicii Franceze cu privire la zonele de ocupaţie din Austria şi cu privire la administrarea oraşului Viena şi a acordului încheiat la 28 iunie 1946 cu privire la mecanismul de control în Austria.

Pornind de la necesitatea respectării stricte a acordurilor sus menţionate dintre guvernele celor patru puteri, Consiliul aliat cere părţii americane să retragă de pe teritoriul zonei franceze de ocupaţie din Austria trupele dizlocate acolo şi care aparţin forţelor armate ale S.U.A. şi să închideze instituţiile militare şi instalaţiile militare americane existente în zona franceză de ocupaţie".

Inaltul comisar al Franţei, Chauvel, a recunoscut că în zona franceză de ocupaţie staţionează într-adevăr unităţi ale armatei americane de ocupaţie, a căror destinaţie ar fi paza liniilor de comunicaţie ale forţelor armate ale S.U.A. Declarîndu-se de acord că problema în discuţie este importantă, Chauvel a încercat totodată să se eschiveze de la discutarea fondului ei.

Înaltul comisar al S.U.A., Thompson, a recunoscut de asemenea că în zona franceză de ocupaţie se află unităţi ale forţelor armate americane şi a declarat totodată că după reducerea efectivului trupelor franceze de ocupaţie în 1954, efectivul unităţilor americane din Tirol a fost sporit.

Înaltul comisar al Angliei, Wallinger, a încercat să apere acţiunile ilegale ale autorităţilor americane de ocupaţie în Austria. În cadrul discuţiilor asupra acestei probleme, Înaltul comisar sovietic, I. I. Ilicev, a declarat că prezenţa forţelor armate americane pe teritoriul zonei franceze, fapt recunoscut atît de Înaltul comisar american cît şi de cel francez, dovedeşte că autorităţile americane de ocupaţie au violat în modul cel mai flagrant acordul dintre guvernele U.R.S.S., Angliei, S.U.A. şi Franţei cu privire la zonele de ocupaţie şi acordul cu privire la mecanismul de control în Austria.

Aceste încălcări, a spus în încheiere reprezentantul sovietic, sînt inadmisibile şi de natură să aibă consecinţe grave, deoarece în ultima instanţă ele pot prejudicia integritatea Austriei.

Dat fiind refuzul reprezentanţilor puterilor occidentale de a accepta sus-menţionata propunere sovietică, nu s-a ajuns la nici o hotărîre de comun acord.

Dezbaterile din Adunarea Naţională franceză privind acordurile de la Paris

PARIS 21 (Agerpres). — La 20 decembrie Adunarea Naţională a Franţei a început dezbaterile privind ratificarea proiectului de lege în legătură cu acordurile de la Paris.

Raportorul comisiei pentru Afacerile Externe în problema „restabilirii suveranităţii" Germaniei occidentale, Germain Isorni, s-a oprit asupra modificărilor aduse de acordurile de la Paris statutului vest-german. El a depus toate eforturile pentru a ascunde primejdia pe care o reprezintă pentru Franţa şi pentru pacea Europei acordurile de la Paris.

Un alt raportor al Comisiei pentru Afacerilor Externe, Vendroux, şi-a consacrat raportul problemei Saarului.

Deputaţii au ascultat cu mare atenţie pe raportorul comisiei pentru Apărarea Naţională, deputatul radical Badie (n.r. — se ştie că această comisie s-a pronunţat pentru amînarea dezbaterilor asupra acordurilor de la Paris). Badie a subliniat că acordurile privind înarmarea Germaniei occidentale, reprezintă o mare primejdie pentru Franţa. „Ni se cere, a spus el, să adoptăm o hotărîre extrem de serioasă care poate schimba soarta Franţei şi a Europei... Este pur şi simplu nemaipomenit, ca după zece ani de la semnarea tratatului franco-sovietic, guvernul să găsească de cuviinţă să iniţieze încheierea acestor acorduri. Faptul că n-au găsit nimic mai bun decît să înarmeze Germania constituie un paradox nemaipomenit, un paradox nemaiauzit".

„Ar fi prematur, dacă nu chiar primejdios, a adăugat Badie, ca în aceste condiţii să se ratifice acordurile de la Paris şi să se acorde Germaniei dreptul de a crea o armată. Amînarea dezbaterilor propusă de comisia pentru Apărarea Naţională ne-ar permite să evităm adoptarea în grabă a unor hotărîri de care depinde viitorul Franţei. Această amînare ne-ar permite să nu ignorăm în mod necugetat şansele unor tratative cu Răsăritul care pot duce la coexistenţa paşnică pe care noi o dorim. Amînarea dezbaterilor reprezintă o hotărîre înţeleaptă".

PARIS 21 (Agerpres). — Adunarea Naţională franceză s-a întrunit marţi dimineaţa pentru a continua dezbaterile asupra acordurilor de la Paris.

Deputatul Andre Liautey (Partidul ţărănesc) vorbind în numele comisiei financiare, a prezentat raportul comisiei sale şi a expus motivele pentru care această comisie s-a declarat împotriva ratificării acordurilor. Aceste motive sînt următoarele: 1. Comisia se împotriveşte reconstituirii unei armate germane; 2. Comisia se teme ca aceste acorduri să nu dezlănţuie în Europa occidentală o cursă a înarmărilor ale cărei efecte ar fi dezastruoase.

Raportorul comisiei industriale, socialistul Chupin, s-a declarat în favoarea acordurilor de la Paris.

După cuvîntarea raportorului comisiei statelor asociate, Delussac, care de asemenea s-a declarat pentru votarea acestor acorduri, şedinţa a fost suspendată. Ea a fost reluată la începutul după amiezii, primul vorbitor fiind generalul Aumeran (republican independent). Generalul Aumeran, care în luna august s-a declarat împotriva tratatului C.D.E. a condamnat şi de data aceasta în termeni aspri acordurile de la Paris. „A ratifica aceste acorduri, a spus el, înseamnă a pune pe picioare 12 divizii germane. Cine va putea opri consecinţele ce decurg din aceasta? Exprimîndu-şi părerea că acordurile de la Paris nu sînt o consecinţă a politicii Franţei ci „a politicii domnului Foster Dulles" generalul Aumeran a relevat că Mendès-France urmînd politica americană „duce Franţa acolo unde ea nu doreşte să se afle". În încheiere el a declarat: „M-am gîndit îndelung la problema înarmării Germaniei pentru că m-am gîndit îndelung la mijloacele de a feri lumea de tragedia războiului. Prin aceasta cer adunării să nu cedeze nici promisiunilor şi nici ameninţărilor".

O serie de comentatori de presă consideră că generalul Aumeran s-a referit la numeroasele manevre desfăşurate în culisele Adunării Naţionale de către cercurile guvernamentale cu scopul de a determina pe deputaţi să accepte acordurile de la Paris. Agenţia United Press relatează că premierul Mendès-France, într-o convorbire cu ministrul britanic Eden, „a promis să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a convinge intransigenta Adunare Naţională să ratifice chiar săptămîna aceasta acordurile privind reînarmarea Germaniei occidentale".

În continuarea dezbaterilor a urmat la tribună deputatul Bardoux (partidul ţărănesc) care a spus printre altele că Franţa nu are dreptul să respingă ideea tratativelor cu Uniunea Sovietică. El a respins acordurile de la Paris.

În acelaşi spirit a vorbit şi deputatul Lebon, fost gaullist care a declarat: „Nu ar fi mai înţelept să căutăm posibilităţile unei reglementări cu Uniunea Sovietică? În loc de aceasta, occidentalii, pe măsură ce primesc dovezi de bună voinţă din partea Uniunii Sovietice le resping devenind tot mai exigenţi".

Pînă în momentul de faţă mai sînt înscrişi la cuvînt 39 de deputaţi. Printre aceştia se numără Jacques Duclos, Henri Teitgen, Jules Moch, Daladier, Maurice Schuman, D'Astier De la Vigerie, doamna Gabriel Peri, Pierre Cot şi alţii.

Agenţiile de presă relatează că în cursul serii, deputaţii Badie şi Liautey au depus pe biroul Adunării o moţiune prin care cer amînarea dezbaterilor.

Congresul scriitorilor sovietici

MOSCOVA 21 (Agerpres). — TASS transmite:

Delegaţii la cel de al II-lea Congres unional al scriitorilor sovietici continuă să discute problemele de creaţie literară.

Şedinţa din dimineaţa zilei de 20 decembrie a Congresului a fost prezidată de scriitorul tătar Gumer Başnov. Ivan Kairov, ministrul Învăţămîntului al R.S.F.S.R. care a luat primul cuvîntul, a mulţumit în numele zecilor de milioane de elevi şi pedagogi sovietici scriitorilor ale căror cărţi ajută la educarea tinerei generaţii.

Delegaţii au întîmpinat cu căldură pe scriitorul indian Ali Sardar Jaffri. El a declarat că, deşi în Sala Coloanelor se află numai trei scriitori indieni, cu gîndul însă aici se află toţi scriitorii progresişti din India, care scriu în 17 limbi.

La tribună urcă un alt membru al delegaţiei indiene — scriitorul Ahmad Abbas. Împreună cu Jaffri, el oferă Congresului daruri — o culegere din versurile poetului pakistanez Faiz Ahmed Faiz şi o broderie trimisă de o femeie simplă din provincia Pundjab. Asistenţa aplaudă furtunos pe Abbas, care reproduce cuvintele acestei femei: „Oferiţi acest dar modest poporului care luptă pentru pace. Spuneţi că pregăteam acest dar pentru fiul meu, dar că îl trimit fiilor mei din Ţara Sovietelor. Le doresc ca miresele lor şi miresele din lumea întreagă să nu mai cunoască niciodată ororile războiului".

MOSCOVA 21 (Agerpres) — In şedinţa din seara zilei de 20 decembrie a celui de al II lea Congres unional al scriitorilor sovietici, Boris Riurikov, redactor şef al ziarului „Literaturnaia Gazeta", a prezentat un raport despre problemele esenţiale ale criticii literare sovietice.

După cum se ştie, la Congresul scriitorilor sovietici a fost invitat Paul Robeson, eminent luptător pentru pace, laureat al Premiului Internaţional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare". Autorităţile americane i-au refuzat viza de ieşire din S.U.A. In seara de 20 decembrie a răsunat în Sala Coloanelor glasul lui Robeson. S-a primit la Moscova pe bandă de magnetofon mesajul adresat de Robeson Congresului.

—o—

Guvernul S. U. A. reţine ilegal studenţi chinezi

PEKIN 21 (Agerpres). — China Nouă transmite: Presa americană dezvăluie că guvernul Statelor Unite reţine studenţi chinezi în ciuda dorinţei acestora de a se reîntoarce în patrie.

Agenţia United Press a anunţat la 17 decembrie că opt studenţi chinezi din statul Massachussettes şi din regiunea Chicago şi-au exprimat dorinţa de a se întoarce la familiile lor. Studentul Han Cian din Chicago a declarat că guvernul Statelor Unite nu are dreptul să-l reţină împotriva dorinţei lui. Patru studenţi din Massachussettes au arătat că vor să se întoarcă în China din motive uşor de înţeles: Vor să fie din nou în mijlocul familiilor lor pe care nu le-au văzut de mulţi ani.

Agenţia Associated Press relata la 18 decembrie că un student chinez de la Universitatea Washington din Saint Louis şi un alt student care urmează cursurile Universităţii din Los Angeles şi-au exprimat dorinţa de a se reîntoarce în patrie spre a-şi revedea familiile.

La 15 decembrie, agenţia France Presse relata că doi studenţi chinezi din California au declarat că au cerut guvernului Statelor Unite permisiunea să se întoarcă în China dar că nu au primit nici un răspuns. Ei s-au adresat Organizaţiei Naţiunilor Unite cerîndu-i sprijin pentru a se putea reîntoarce în patrie. Unul dintre studenţi a declarat corespondentului agenţiei sus-amintite că vrea să se întoarcă în China pentru a fi profesor.

Mulţi studenţi chinezi ezită să se adreseze autorităţilor americane pentru a obţine autorizaţia să plece din S.U.A. de teama persecuţiilor şi vexaţiunilor. Ziarul „Washington Star" scria că motivul invocat de autorităţile americane pentru a reţine pe studenţii chinezi şi anume că ar fi obţinut o calificare care ar putea fi utilă ţării lor, este cu totul absurdă. „Trebuie să recunoaştem cinstit, subliniază ziarul, că această explicaţie nu prea este serioasă". Ziarul „Washington Post" relata că deţinerea studenţilor este contrarie dreptului internaţional şi fără îndoială face o proastă impresie în străinătate.

—O—

Amînarea procesului Partidului Comunist din Germania

BERLIN 21 (Agerpres). — După cum anunţă ziarele, procesul de la Karlsruhe împotriva Partidului Comunist din Germania a fost amînat pînă la 31 ianuarie.

În ultima şedinţă a procesului, avocatul partidului comunist, dr. Kaul, a cerut tribunalului federal să respingă cererea guvernului, în legătură cu interzicerea partidului, ca fiind o încălcare a art. 21 al Constituţiei vest-germane care recunoaşte legalitatea partidului comunist.

Dat fiind că încercările avocatului guvernului, Dix, de a respinge cererea reprezentantului partidului comunist au eşuat, tribunalul a hotărît amînarea procesului pînă la 31 ianuarie.

În acelaşi timp, autorităţile vest-germane intensifică teroarea împotriva elementelor democrate în întreaga Germanie occidentală.

Eminenţi luptători pentru pace

D. V. Skobelţin

În ziua celei de a 75-a aniversări a naşterii marelui luptător pentru pace, I. V. Stalin, a fost dată publicităţii hotărîrea cu privire la decernarea premiilor internaţionale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare". Comitetul, alcătuit din reprezentanţi ai vieţii publice democrate din diferite ţări, a conferit premii unui nou grup de eminenţi luptători pentru pace şi prietenie între popoare.

Premiul Stalin pentru pace a obţinut o largă recunoaştere internaţională ca cea mai înaltă distincţie ce se conferă pentru merite în lupta care în zilele noastre reprezintă pivotul principal al evenimentelor vieţii internaţionale — lupta pentru menţinerea şi consolidarea păcii. Este important de subliniat că acest premiu se conferă cetăţenilor din diferite ţări, indiferent de opiniile lor politice şi religioase. Ca şi în anii precedenţi, printre laureaţi găsim şi de data aceasta militanţi de cele mai diferite orientări politice, care au însă un scop comun: apărarea păcii, căreia ei îi consacră toate forţele şi energia lor.

Printre luptătorii activi pentru pace distinşi cu acest premiu figurează numele lui Denis Pritt — fruntaş de seamă al vieţii publice din Anglia, preşedintele Asociaţiei Internaţionale a Juriştilor Democraţi. Nu numai în ţara sa, ci şi dincolo de hotarele ei, Denis Pritt este cunoscut ca militant neobosit care-şi consacră întreaga energie activităţii în folosul păcii. Numele lui evocă chipul unui om politic de o cinste ireproşabilă al unui om de convingeri ferme şi cu un înalt sentiment al datoriei sociale. Mare specialist în domeniul dreptului, care în 1927 a obţinut titlul de avocat regal, el participă activ de mulţi ani la viaţa politică şi socială din Anglia. Sînt cunoscute meritele lui în demascarea criminalilor de război germani.

Fiecare cuvînt ieşit de sub pana acestui eminent publicist este primit de toţi ca o mărturie a unui observator obiectiv.

Aşa au fost primite cunoscutele broşuri ale lui Pritt despre războiul din Coreea, în care el a dezvăluit adevăratele dedesubturi ale evenimentelor din Coreea. Comitetul nostru este convins că decernarea Premiului Stalin pentru pace lui Denis Pritt va fi primită cu satisfacţie de cercurile largi ale opiniei publice engleze.

Alain Le Léap, secretarul general al Confederaţiei Generale a Muncii din Franţa, eminent reprezentant al mişcării muncitoreşti din Franţa, merită pentru întreaga sa activitate înaltul titlu de laureat al Premiului Internaţional Stalin. De peste 20 de ani, Alain Le Léap se consacră operei de apărare a intereselor oamenilor muncii. Lupta pentru interesele economice ale muncitorilor şi funcţionarilor l-a adus în mod logic la participarea activă la lupta pentru pace, împotriva primejdiei unui nou război şi a cursei înarmărilor care aduce oamenilor muncii numai lipsuri. El cheamă neobosit mişcarea sindicală din ţara sa la acţiuni energice împotriva planurilor de pregătire a unui nou război. Pentru a lămuri pe oamenii muncii asupra sarcinilor ce le revin în această luptă, el a scris o broşură în care a semnalat primejdia pe care o implicau pentru Franţa planurile de creare a comunităţii defensive europene. El se afla în primele rînduri ale luptătorilor împotriva războiului din Indochina. Astăzi, împreună cu ceilalţi patrioţi din Franţa, el luptă împotriva acordurilor de la Londra şi Paris, care reprezintă o primejdie directă pentru interesele naţionale ale poporului francez.

A fost distins cu premiul Stalin pentru pace, Takin Kodo Hmaing, activist pe tărîm social din Birmania, eminent reprezentant al culturii acestei ţări. Scriitor, istoric, filozof, veteran al luptei de eliberare naţională a poporului birman, Takin Kodo Hmaing se bucură de un imens respect în ţara sa; poporul îl numeşte cu dragoste „marele înţelept al Birmaniei". În decursul îndelungatei sale vieţi, el a scris aproximativ 100 de piese, romane, poeme şi cîntece în spiritul cărora a fost educată o generaţie întreagă de luptători pentru independenţa naţională a Birmaniei.

În perioada dominaţiei britanice în Birmania, Hmaing era conducătorul partidului „Takinilor", care îşi propunea eliberarea ţării de sub jugul străin. Acest partid a avut pe atunci un rol remarcabil în viaţa politică a ţării şi a unit în jurul său toate forţele naţionale. După cel de al doilea război mondial, îl vedem pe Hmaing în rîndul luptătorilor activi pentru pace în Asia şi în întreaga lume.

In mai 1952, primul Congres al partizanilor păcii pe întreaga Birmanie îl alege preşedinte al Comitetului naţional al acestui congres. Sub conducerea comitetului, în Birmania au fost strînse aproximativ un milion de semnături pe apelul cu privire la un Pact al Păcii între cele cinci puteri. Nu odată Takin Kodo Hmaing şi-a ridicat glasul de protest împotriva războiului din Coreea, împotriva uneltirilor imperialismului american în Asia de sud-est.

Printre laureaţii Premiului internaţional Stalin se află de asemenea eminentul poet şi dramaturg german, Berthold Brecht, al cărui nume este bine cunoscut în Germania. Berthold Brecht devine luptător convins împotriva militarismului încă din anii care au urmat imediat primului război mondial. „Balada unui soldat mort" scrisă de el a fost pe atunci una din cele mai populare opere antirăzboinice din Germania. În anii următori, Brecht a devenit poetul favorit al maselor largi. Cînd poporul german se afla sub călciiul hitlerismului, el a creat în emigraţie o serie de lucrări literare importante („Teama şi disperarea în cei de al treilea reich" şi altele), care au avut un mare rol în lupta împotriva fascismului.

Din 1947, Berthold Brecht trăieşte în Republica Democrată Germană şi participă activ la construirea noii vieţi a poporului german. Multe din operele sale, pătrunse de ideile luptei pentru pace şi democraţie, pentru fericirea omului, sînt foarte răspîndite atît în răsăritul cît şi în apusul Germaniei.

Comitetul a decernat Premiul internaţional Stalin şi eminentului om de ştiinţă finlandez şi fruntaş al vieţii publice din Finlanda, Felix Iversen. Partizanii păcii din Finlanda şi din ţările scandinave îl cunosc ca unul din reprezentanţii cei mai sinceri şi plini de abnegaţie ai mişcării pacifiste. Inceputul activităţii pacifiste a lui Iversen datează încă din perioada de după 1920. Primul război mondial şi urmările lui au avut o influenţă hotărîtoare în ce priveşte concepţia asupra lumii a tînărului om de ştiinţă care a hotărît să-şi consacre viaţa apărării păcii. Din 1926 el este conducătorul organizaţiei pacifiste „Uniunea păcii din Finlanda", iar din 1935 — preşedintele „Uniunii păcii ţărilor nordice", o asociaţie a organizaţiilor pacifiste din ţările scandinave. Cînd după cel de al doilea război mondial a început să se desfăşoare mişcarea partizanilor păcii, Felix Iversen a aderat la ea fără nici o ezitare. Luînd cuvîntul la congresul „Uniunii păcii din Finlanda" din 1949, el a declarat: „Programul partizanilor păcii este de aşa natură încît toţi adevăraţii prieteni ai păcii pot să-l aprobe necondiţionat". „Uniunea păcii din Finlanda", condusă de el, a aderat în calitate de membru colectiv la organizaţia „Partizanii păcii din Finlanda", iar Iversen a devenit vicepreşedinte al acestei organizaţii. El duce o luptă energică împotriva cursei înarmărilor, împotriva remilitarizării Germaniei occidentale. Iversen consideră că securitatea popoarelor scandinave poate fi asigurată numai cu condiţia ca statele acestei peninsule să nu intre în nici un fel de alianţe agresive, să ducă o politică de pace.

Numele următor pe lista laureaţilor este cel al lui André Bonnard, lingvist de seamă din Elveţia, bine cunoscut în cercurile ştiinţifice şi ale vieţii publice din Europa occidentală.

Deşi interesele ştiinţifice ale profesorului Bonnard sînt legate de lumea antică — el predă de mulţi ani limba şi literatura greacă veche la Universitatea din Lausanne — el nu se închide în turnul de fildeş al ştiinţei, ci vede legătura ei cu sarcinile actualităţii. A fost de aceea firesc că atunci cînd după congresul de la Wroclaw al reprezentanţilor culturii, care a avut loc în 1948, în toate ţările europene a început o largă mişcare a intelectualităţii pentru apărarea păcii, prof. Bonnard nu a rămas de o parte. Lui îi aparţine iniţiativa unirii tuturor elementelor iubitoare de pace din Elveţia într-o singură mişcare. Din 1949, profesorul Bonnard conduce Comitetul partizanilor păcii din Elveţia.

În America Latină va fi primită cu mare satisfacţie decernarea Premiului Stalin pentru pace lui Baldomero Sanin Cano, eminent om de ştiinţă şi cunoscut om politic. Pentru popoarele Americii Latine, Baldomero Sanin Cano este cel mai strălucit reprezentant al umanismului şi al liberalismului, cărora el le-a rămas credincios în decursul întregii sale vieţi îndelungate. Activitatea şi cunoştinţele lui Sanin Cano sînt extrem de variate. El este autorul a numeroase lucrări de filologie, cunoscător excelent al literaturii europene. Meritele sale pe tărîmul ştiinţei au fost răsplătite, conferindu-i-se titlul de doctor honoris causa al universităţilor din Edinburgh şi Bogota. În acelaşi timp el este un reprezentant de seamă al partidului liberal din Columbia, şi un diplomat care a deţinut importante funcţii de stat în ţara sa şi peste hotare.

Încă de la primii paşi ai mişcării partizanilor păcii din Columbia şi din America Latină, Sanin Cano a intrat în rîndurile ei şi este astăzi preşedinte de onoare al Comitetului pentru apărarea păcii din Columbia. Cu toată vîrsta sa înaintată, el nu lasă din mînă pana de publicist, chemînd poporul să lupte împotriva propagandei în favoarea unui nou război, împotriva atentatelor imperialismului american la libertatea şi independenţa Columbiei şi a altor ţări de pe continentul Americii de sud. Repetatele atacuri ale reacţiunii îndreptate împotriva lui nu au putut să-l determine pe Sanin Cano să renunţe la convingerile care şi le-a format în urma unei vieţi îndelungate şi cinstite. Nu odată a salutat el lagărul democratic în frunte cu Uniunea Sovietică ca pe un far al libertăţii şi progresului, ca pe un bastion al independenţei şi libertăţii tuturor popoarelor lumii.

Pentru prima oară este decernat Premiul internaţional Stalin unui reprezentant al Indoneziei. Prof. Prijono este cunoscut în ţara sa ca unul din reprezentanţii de seamă ai culturii indoneziene, ca un luptător activ pentru menţinerea păcii în Asia şi în lumea întreagă. Eminent specialist în problemele lingvisticii, prof. Prijono desfăşoară în acelaşi timp o intensă activitate pe tărîm obştesc ca vicepreşedinte al Comitetului pentru apărarea păcii din Indonezia. După cum se ştie, în această ţară mişcarea populară pentru independenţă naţională, pentru pace, a luat o mare amploare în ultimii ani. Poporul indonezian luptă pentru eliberarea deplină a patriei sale de sub dependenţa străină, împotriva pactelor agresive în care imperialiştii americani încearcă să atragă Indonezia, precum şi alte ţări din Asia de sud-est. Conferirea Premiului Stalin pentru pace unui reprezentant al Indoneziei înseamnă că această luptă a poporului indonezian este larg apreciată şi sprijinită de opinia publică democratică internaţională.

Printre cei distinşi cu Premiul internaţional Stalin este şi publicistul Nicolas Guillen, unul dintre cei mai mari poeţi din Cuba eminent activist pe tărîm social. Prin fondul ei, poezia lui Guillen este profund populară; ea se bucură de o mare popularitate nu numai în Cuba ci şi în toate ţările de pe continentul Americii Latine. Versurile lui sînt traduse în limbile franceză, germană, engleză, portugheză şi în alte limbi ale lumii, iar multe dintre ele au fost puse pe muzică. În 1952, Guillen a publicat cartea „Porumbelul întregului popor" — model de poezie combativă îndreptată spre apărarea păcii, împotriva asupririi popoarelor din America Latină de către imperialismul american.

Lupta tuturor popoarelor pentru apărarea păcii se lărgeşte şi se întăreşte, cuprinzînd toate ţările şi toate continentele. Ea generează mereu noi şi noi eroi care datorită activităţii lor nobile se bucură de aprecierea şi dragostea maselor largi populare. Comitetul nostru se străduieşte să exprime această apreciere a tuturor popoarelor faţă de oamenii care îşi consacră toate forţele sufletului lor, întreaga energie şi tot talentul realizării celui mai înalt ţel al epocii noastre — asigurarea colaborării paşnice şi prieteneşti între toate popoarele, indiferent de culoare, de orînduirea lor socială şi de stat.

Text prescurtat al articolului transmis de agenţia TASS.

SPECTACOLE

MIERCURI, 22 DECEMBRIE 1954

CINEMATOGRAFE: **Patria, I. C. Frimu:** Cei trei muşchetari; **Republica, Bucureşti:** De doi bani speranţă; **Infrăţirea între popoare, T. Vladimirescu:** Caut o nevastă; **Maxim Gorki:** Ludwig van Beethoven; **Tineretului, Elena Pavel, Timpuri Noi:** Campionatul mondial de fotbal; **Victoria:** Circul Slavia; **Gh. Doja:** Chibritul suedez, Turnul fecioarei; **Alex. Popov, Moşilor:** Copilul Dunării; **8 Martie:** Asaltul fortului din munţi; **Vasile Roaită:** Destinul unor femei; **Unirea:** Centru înaintaş; **Lumina:** Pumnul de fier; **Cultural,** Donca Simo: O noapte la Veneţia; **Constantin David:** Zilele mîniei; **Alex. Sahia, Libertăţii:** Epava din largul mării; **Flacăra:** Fetele din piaţa Spaniei; **Aurel Vlaicu:** Fanfan la Tulipe; **Munca:** Căsătorie ciudată; **Arta:** Şcoala curajului; **Popular:** Nicholas Niklehy; **M. Eminescu:** Circul; **Mioriţa:** Scanderbeg; **23 August:** Primăvara pe gheaţă; **Ilie Pintilie:** Fiul mării; **8 Mai:** Prieteni credincioşi; **Volga:** Alarma; **1 Mai:** Locotenentul lui Rakoczi; **N. Bălcescu:** Răzbunarea; **Gh. Coşbuc:** Profesorul Fabre; **Rahova:** Nu-i pace sub măslini; **Olga Bancic:** Marile speranţe.

REDACŢIA: Bucureşti, Piaţa Scînteii. Tel. Nr. 7.61.08. Secţia scrisori Tel. 7.[illegible]. DIFUZAREA: Tel. Nr. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scînteii.